

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΟΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 609

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Ἐν Ἀθήναις, 8 Μαρτίου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις.	"	8.50
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Ἐν Ρωσίᾳ.	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ξαβιέ δὲ Μοντεπέν : ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΚΑΡΔ μυθιστόρημα. —
Γεωργίου Πραδέλ : ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστό-
ρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτς : ΙΣΠΑΝΙΑ.
ΤΑΛΑΠΩΡΗΜΕΝΑΙ ΚΑΡΔΙΑΙ, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δα-
νειῶν καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΞΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΚΑΡΔ

Εἶτα, προφασιζόμενος ὑποθέσεις τινὰς λίαν ἐνδιαφερούσας, ἐπέστρεφεν ταχέως εἰς Πικαρδίαν, ἐνθα πραγματικῶς τὸν ἐκά-
λουν μεγαλοπρεπεῖς θῆραι λύκων καὶ ἀλωπέκων. Καὶ ἐπὶ τέ-
λους ἐπέστρεφεν εἰς Παρισίους ἐβδομάδας τινὰς πρὸ τῆς ὀρι-
σμένης ἐποχῆς διὰ τὴν εἰς τὸν πύργον Λαγκάρδ ἐπάνοδον τῆς
Μαρίας. Τοιοῦτος ἦτο ὁ μαρκήσιος, ἠθικῶς καὶ φυσικῶς.

Ἦν ἄρα, ἀγαπητὴ ἀναγνώστα, τὸν γνωρίζεις τόσο καλὰ,
ὅσον καὶ ἡμεῖς.

— Μὰ τοὺς διαβόλους ὄλους! εἶναι ἐράσμιος καὶ χαριεμένος
ὁ Παῦλος δὲ Μεύναρ, ἔλεγεν ὁ κύριος δὲ Λαγκάρδ εἰς τὴν
Μαρίαν, τὸ αὐτὸ ἐσπέρας τοῦ γεύματος, εἰς τὸ ὅποιον παρευ-
ρίθημεν. Ναι, χαριεὶς νέος, ἂν καὶ ὀλίγον μελαγχολικὸς κατ'
αὐτὴν τὴν ἐποχὴν. Ἄλλ' αὐτὸ θὰ περάσῃ, θὰ περάσῃ μά-
λιστα πολὺ γρήγορα!... Μπᾶ! λύπη ἔρωτος, πόνος καρδίας!
Μπᾶ! γνωρίζω τὸν κόσμον. Ὅλα αὐτὰ εἶναι κολοκύθια!...
Ἄν καὶ δὲν ἐβλεπώμεθα πρὸ πολλῶν ἐτῶν, εἶμαι ὅμως πολὺ
εὐχαριστημένος διότι τὸν ἐπανεῖδον. Συμπαθῶ πολὺ εἰς αὐτὸν
τὸν νέον. Τοῦ εἶμαι ἀφοσιωμένος ψυχῇ τε καὶ σώματι. Ἔσο
χαριεσσα μετ' αὐτοῦ, Μαρία, πολὺ χαριεσσα, καθ' ὑπερβο-
λὴν χαριεσσα, διὰ νὰ τὸν κάμῃς νὰ ποθῇ νὰ μᾶς βλέπῃ συ-
χνά. Ἀπόψε μοὶ ἐφάνησ' ὀλίγον ψυχρά... Ἄλλως τε, τὸ ἐννοῶ,
νέον πρόσωπον, χρωματισμένον ὡς ὀρείχαλκος καὶ μὲ με-
γάλα μουστάκια, ὅλα αὐτὰ κάμνουν νὰ συστέλλωνται ὀλί-
γον αἰ γυναῖκες... Μπᾶ! γνωρίζω τὸν κόσμον!

Τὴν ἐπιούσαν, ὡς εἶπομεν, ὁ Παῦλος μετέβη εἰς τῆς Μα-
ρίας. Ἐπανῆλθε τὴν μετεπιούσαν, καὶ καθ' ἑκάστην ἐμεθύ-
σκετο πλειότερον ἐκ τοῦ γλυκεῖος ἡχου τῆς φωνῆς τῆς νεαρᾶς
γυναικός, ἐκ τῆς μαγευτικῆς λάμπειας τοῦ βλέμματός της,
ἐκ τῆς γοητικῆς τοῦ πνεύματός της, ἐξ ὅλων τῶν εὐωδιῶν τῆς
νεότητός της καὶ τῆς καλλονῆς της.

Καὶ ἡ Μαρία ἐσυνείθιζεν εἰς τὴν γλυκεῖαν καὶ ἐπικίνδυνον
συνήθειαν τοῦ νὰ βλέπῃ τὸν Παῦλον. Ἠρέσκετο νὰ τὸν βλέπῃ
καὶ νὰ τὸν ἀκούῃ. Ἦκουε μετὰ φλογερᾶς προσοχῆς, μεστής

ἔρωτος καὶ αγωνίας, τὰς δραματικὰς διηγήσεις τῆς ζωῆς τοῦ
νέου ἀξιωματικοῦ ἐν Ἀφρικῇ. Ἐφριπτεν εἰς τὴν ἀνάμνησιν
τῶν κινδύνων, οὓς ἐκεῖνος διέτρεξεν. Ἡ καρδία της ἐπαλλεν
εἰς τὴν σκέψιν τοῦ θανάτου ἐκείνου, ματαίως ἀλλ' ἠρωϊκῶς
ἐπιζητούμενου. Καί, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἴσως, ὑπενόει, ὅτι
πάντα ταῦτα τὰ ἔπραξε χάριν αὐτῆς.

Ἡ οἰκειότης αὕτη διήρκεσε τρεῖς ἐβδομάδας, αἵτινες ἐφά-
νησαν εἰς τοὺς δύο ἐραστάς, ὅτι διήλθον ταχύτατα ὡς ὦρα.
Ἐπὶ τέλους, πρωῖαν τινά, ὁ κύριος δὲ Λαγκάρδ εἶπεν εἰς τὸν
Παῦλον ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Μαρίας :

— Αὔριον ἀπερχόμεθα, ἀγαπητὴ φίλε. Ἐπανακάμπτομεν
εἰς Πικαρδίαν. Ἀναμφιβόλως, σὺ μένεις εἰς Παρισίους ἐπὶ τινα
καιρὸν εἰσέτι, ἀλλ' ἐπιθυμῶ, καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἀπαιτῶ, ἀκούεις
καλῶς; ἀπαιτῶ νὰ μᾶς ἀφιερῶσῃς τοὐλάχιστον ἓνα μῆνα
πρὸ τῆς λήξεως τῆς ἐξαμηνίου ἀδείας σου.

— Ἀλλά... ἠθέλησε νὰ εἶπῃ ὁ Παῦλος.

— Σοῦτ! διέκοψεν ὁ μαρκήσιος, δὲν ἐπιδέχομαι ἄρνησιν.
Φοβεῖσαι ἴσως μήπως βρουνθῆς μαζί μας; Ἀπατάσαι, ἀγα-
πητὴ μου. Θὰ σὲ διασκεδάσωμεν ὅσον δυνάμεθα καλλίτερον.
Ἔχομεν γείτονας, οἱ ὅποιοι εἶναι χαριεστάτοι ἄνθρωποι. Ἔχω
λαγωνικά ἐξ Ἀγγλίας καὶ τὰ ὅποια κάμνουν θαύματα. Ἔχω
θηρευτικούς ἵππους, διακριθέντας εἰς Ἐφῶν καὶ εἰς Νεουμαρκέ.
Τέλος, ἔχω μαγεύσασαν, ἐξελθοῦσαν ἐκ τῆς οἰκίας καλοφάγου
ὑπουργοῦ. Βλέπεις ὅτι ὑπάρχουσι μέσα διὰ νὰ ζήσῃς εἰς τὸν
πύργον μου.

Ὁ Παῦλος ἐνόησεν, ὅτι ἐὰν ἐδέχετο εἶχε χαθῆ. Ἡ τιμι-
ότης ὑπερίσχυσε τοῦ ἔρωτος. Ἀπεκρίθη ὅτι, καθ' ὅλα τὰ
φαινόμενα καὶ πρὸς μεγάλην θλίψιν του, θὰ τῷ ἦτο ἀδύνα-
τον νὰ κάμῃ τὴν ἐπίσκεψιν. Ἦν παρ' αὐτοῦ ἐπρόσμενον.

— Πῶς! δὲν εἶναι δυνατόν! ἀνέκραξεν ὁ κύριος δὲ Λαγκ-
άρδ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔλθῃς, ἦ, μὰ τὸν Θεόν! νὰ μὴ μὲ λέ-
γουν Λαγκάρδ...

Εἶτα προσέθηκε, στρεφόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του :

— Ἐλα, Μαρία, μὰ τοὺς διαθόλους ὄλους, ἐνώσου λοιπὸν μὲν μου, διὰ νὰ τύχωμεν ἀπὸ τοῦ Παύλου ὅ,τι τῷ ζήτῳ!...

Ἡ Μαρία ἐκάθητο εἰς ἓν παράθυρον τῆς αἰθούσης. Ἐκέντα ταπητουργικὸν ἔργον. Ἀλλά, δι. βεβαιούμεν, ὅτι περιέπλεκεν ἐντελῶς, οὐχὶ μόνον τὰς παραχρῶσεις, ἀλλ' εἰκόνιζον ἐπὶ τοῦ καυρὰ στέμμα λαμπρῶν ἀνθῶν, ἀλλ' εἰσέτι καὶ τὰς θηλειὰς τοῦ μαλλίου τῆς μεταξῆς.

Ἡ Μαρία, οὕτω προσκληθεῖσα ὑπὸ τοῦ συζύγου της, ὕψωσεν ἐπὶ τοῦ Παύλου τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς της πλήρεις λατρευτῆς ἐκφράσεως ἀγάπης καὶ εἶπεν :

— Ἐνῶ τὴν παρὰ κλησίν μου μὲ τὴν τοῦ κυρίου δὲ Λαγκάρδ καὶ εὐτυχῆς θὰ λογισθῶ ἂν εἶχον ἀρκετὴν ἐπίδρασιν ἐφ' ὑμῶν διὰ νὰ ἀποφασίστηε.

Ἀδύνατον τὸ ἀντιστεῖν εἰς τὴν φλογερὰν καὶ γλυκεῖαν ἐκείνην φωνήν, εἰ καὶ συγκεκρατημένην.

— Ἐνδίδω εἰς τὰς φιλοφρονητικὰς ἐπιμόνους παρὰ κλησεις, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος ὑποκλινόμενος. Θὰ ἔλθω νὰ περάσω ἡμέρας τινὰς εἰς τὸν πύργον Λαγκάρδ.

Ἀλλὰ χαμηλοφώνως προσέθηκε :

— ὦ! ὄχι! ὄχι! δὲν θὰ ὑπάγω!... Αἰσθάνομαι ὅτι ἀγαπῶ πάρα πολὺ τὴν γυναῖκα ταύτην!

Ὅταν ἡ Μαρία ἀνεχώρησεν ἐκ Παρισίων, ὁ Παῦλος ἐνόησε κάλλιον ἔτι, παρὰ κατὰ τὴν παρουσίαν της, ἀπασαν τὴν σφοδρότητα τοῦ ἔρωτος, ὃν δι' αὐτὴν ἠσθάνετο. Ἐπέφερον ἀκαταπαύστως τὴν λυπηρὰν ἐκείνην ἐντύπωσιν τῆς ἠθικῆς ἀνησυχίας, τοῦ παραδόξου βάρους τῆς διανοίας, τῆς μονώσεως, καὶ ἐνόησε τοῦ στιγμιαίου πόθου τοῦ νὰ εὕρῃ τὴν λήθην μεταξὺ τῶν θορυβωδῶν διασκεδάσεων.

Ἀλλ' ὁ Παῦλος μάτην ἐζήτησε τὴν διασκέδασιν καὶ τὴν λήθην. Ὅπου καὶ ἂν μετέβαινε, ἡ σκέψις του, ἀπερρόφημένη ὑφ' ἐνός μόνον ἀντικειμένου, ἦνία, ἐὰν δυνάμεθα οὕτω πῶς νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν ἐρημίαν καὶ τὴν σιγὴν. Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν του ἐδοκίμασεν ἀνοσίους ἔρωτας, διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν του ἠγόρασε τὴν ἡδονήν. Ἀλλὰ μόνον πικρίαν εὗρεν ἐπὶ τῶν χειλέων τῶν ἑταιρῶν, αἱ δὲ θωπεῖαι τῶν τὸν ἐκίνησαν εἰς ἀγανάκτησιν. Ἐξῆλθε τῶν ἀγκαλιῶν τῶν μὲ τὴν αἰσχύνην καὶ τὴν ἀηδίαν εἰς τὴν καρδίαν.

Ὅθεν, ἐσπέραν τινὰ. χωρὶς σχεδὸν νὰ εἰξεύρη πῶς, διότι οὐδὲ ὅπως ἦτο ἀποτέλεσμα μονίμου καὶ ἐσκεμμένης ἀποφάσεως, εὗρεται εἰς τὴν ταχυδρομικὴν ἀμαξίαν, ἧτις ταχέως τὸν συμπαρέσυρεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Πικαρδίας.

Ὁ πύργος Λαγκάρδ, κείμενος δέκα λεπτὰ μακρὰν τῆς βυσιλικῆς ὁδοῦ τῶν Παρισίων εἰς***, ἦτο νεωτέρα οἰκοδομή, δηλαδὴ ἀνεκτίσθη ἐξ ὀλοκλήρου κατὰ τὸ 1816 ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ νῦν μαρκησίου. Ἀρχαῖαι οἰκοδομαὶ τοῦ παλαιοῦ πύργου μόνον ἐν τεμάχιον ἀφῆκαν νὰ ὑπάρχη, συμβάλλον εἰς τὸ ζωγραφικὸν μέρος τῆς τοποθεσίας. Τὸ τεμάχιον τοῦτο συνίστατο ἐκ στρογγύλου καὶ μετ' ἐπάλλεων πυργίσκου, ὑψηλόν, τριώρονον, καὶ ἐκ δώματος, ἀφ' οὗ ἔβλεπέ τις ὅλην τὴν χώραν, μέχρις ἐπτὰ ἕως ὀκτῶ λευγῶν πέριξ. Ὁ πυργίσκος οὗτος συνεδέετο διὰ τῆς βάσεως εἰς τὴν ἐξωτερικὴν γωνίαν ἐνός μέρους τῆς οἰκίας τῆς νέας οἰκοδομῆς. Ἀπέραντον δάσος, σχεδιασμένον κατὰ τὸν ἀγγλικὸν τρόπον, περιεκύκλου τὸν πύργον, ἔρημον σταύλων, ἀμαξοστασίων, σταῦλον διὰ τοὺς κύνες καὶ φασιανοτροφείων. Τὸ ἰσόγειον κατὰ μέγα μέρος καθιερούτο εἰς

δωμάτια ὑποδοχῆς, αἰθούσας, ἐστιατηρίου καὶ αἰθούσης σφαιριστηρίου.

Ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ κατεῖχε τὴν δεξιὰν πτέρυγάν. Ἡ Μαρία κατελάμβανε τὴν ἀριστερὰν πτέρυγαν. Τὸ κύριον μέρος τοῦ πύργου περιεῖχε τὰ δωμάτια τῶν φίλων, ἅτινα ἀνήρχοντο μέχρι τοῦ ἀριθμοῦ εἰκοσιπέντε ἕως τριάκοντα.

Ἡ Μαρία διήρχετο μέγα μέρος τῶν ἡμερῶν της καθημένη ἐπὶ μακρᾶς ἔδρας, πλησίον παραθύρου τινὸς τῆς αἰθούσης, ὅθεν αἱ ὀφθαλμοὶ της ἠδύναντο νὰ ἀναπαύωνται ἐπὶ μεγάλων τριανταφυλλεῶν αἴτινες ἦσαν πλήρεις ἀνθῶν, ἐπὶ πρασίνων καὶ ἠνωμένων λιθαρίων οἰκῆν βελούδου, καὶ τέλει, ὀλίγων μακρύτερον, ἐπὶ ἀκκονίστων καὶ μεγαλοπρεπῶν σωρῶν ὑψηλῶν ἔρυθων καὶ κρυμπαλιῶν φιλυρῶν. Ἐκεῖ, εἰργάζετο, ἀνεγίνωσκε, καὶ πρὸ πάντων ἐσχέπετο πολὺ.

Ἐν ἀπομεσήμερον, ἡ νεαρὰ γυνὴ ἦτο ὄρθια, ἀλλ' ἠμικεκλιμένη παρὰ τὸ ἡμίανοικτον παράθυρον. Οἱ βραχιονίαι της ἐστηρίζοντο ἐπὶ τοῦ κιγκλιδώματος τοῦ ἐξώστου. ἡ δὲ κεφαλὴ της ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν χειρῶν της, ἐν ᾧ ἡ αὐρὰ, χλιαρὰ καὶ κατὰ μεστος φυτικῶν εὐωδιῶν, ἐθώπευεν εὐαρέστως τὸ σκεπτικὸν μέτωπόν της καὶ τὴν ὠραίαν κόμην της.

Ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθουσαν, φαιδρὸς καὶ ἀποτόμως, τοῦθ' ὅπερ ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήσῃ ἡ νεαρὰ γυνή.

— Ἦλθεν! ἀνέκραξεν. Ἐδῶ εἶναι, μὲ ἀκολουθεῖ!...

— Ποῖος; ἠρώτησεν ἡ Μαρία, ἧς ἡ καρδία ἰσχυρῶς ἐπαλλε, διότι ἐμάντευσεν ἤδη.

— Ἐκεῖνος! ἐκεῖνος! διατάνε! ὁ φίλος μου Παῦλος Πιῖος θὰ ἦτο, μὰ τοὺς διαθόλους ὄλους, ἐὰν δὲν ἦτο αὐτός!

Ταύτοχρόνως ὁ Παῦλος, βαθέως συγκεκινημένος, ἐνεφανίζετο εἰς τὴν θύραν ἣν ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ εἶχεν ἀνοιχθεῖ.

Πορφυροῦν νέφος ἀνῆλθεν ἐκ τῆς καρδίας τῆς Μαρίας εἰς τὸ μέτωπόν της, καὶ ἐπὶ τινὰ στιγμὴν, ἡ ἀρχὴ τοῦ χιονώδους στήθους της ἐπορφυρώθη καθὼς ὁ λαϊμὸς της καὶ αἱ λεῖαι παρειαί της.

Ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ παρελήρει ἐκ χαρᾶς.

Ὁ Παῦλος, ἐπαναλαμβάνομεν νὰ εἴπωμεν, ἦτο εἰλικρινὴς καὶ τίμιος νέος. Ἡ Μαρία ἦτο ἐντιμὸς γυνή. Ὅθεν, μόλις ὁ κ. δὲ Μεινάρ ἐγκατέστη εἰς τὸν πύργον, ἠρώτα ἐαυτὸν ἠδὴ δικτὶ ἦλθεν; Ἐθλίβετο, εἶχε τύψεις συνειδήτος. Ἡ γενναία λοιπὸν ἀπόφασίς του νὰ μὴ προδώσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ φίλου του κατέληξεν εἰς τὸ νὰ τὸν ἐπανασέρῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου τούτου!... Καὶ πρὸς τίνα σκοπὸν; Πρὸς τὸν σκοπὸν, ἀναμφιβόλως, ἀκούσιον ἀλλ' ὅμως πραγματικόν, νὰ θρέψῃ ἕνοχον πάθος καὶ νὰ τὸ συμερισθῇ μετ' ἐκείνης ἧτις τὸ ἐνέπνευσε. Ἐκαμῆσα ἐνόει ὅτι ἡ συνειδήσις του δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ μείνῃ. Ἀλλ' ἦλθε... καὶ ἐστερεῖτο τῆς δυνάμεως νὰ ἀναχωρήσῃ. Ὅταν ἀπαξ εἰσέρχηται τις εἰς τὴν εὐρείαν ὁδὸν τῶν συμβιβασμῶν, δὲν ἐξέρχεται πλέον καὶ οὐδέποτε σταματᾷ. Ὁ Θεὸς δὲν ἔδωκεν εἰς τὸν ἀνθρώπον ἀρκούσαν δύναμιν διὰ νὰ εἴπῃ εἰς τὴν ἰδίαν καρδίαν του: δὲν θὰ ὑπάγῃς μακρύτερον.

Ὁ Παῦλος συνεβιάσθη πάλιν μὲ τὴν συνειδήσιν του. Ὁρκίσθη νὰ μὴ ἐξέλθῃ μετὰ τῆς Μαρίας ἀπὸ τὰ ἀκριβέστατα ὄρια ἀδελφικῆς ἐπιφυλάξεως. Καί, τὴν φοράν ταύτην, κατ' ἀρχὰς ἔφανη ὅτι ἐτήρει τὸν λόγον του.

Ἡ νεαρὰ γυνή, οἰκὴν σιωπηρᾶς συμφωνίας μετὰ τοῦ ἐραστοῦ της, ἐβούληται παντὶ σθένει τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ὠραίου τούτου σχεδίου. Ἀπέφευγε μετὰ θρησκευτικῆς μερίμνης πᾶ-

σαν περίστασιν προσεγγίσεως, μοναξίας εἰς ἀμφοτέρους καὶ λίαν μεγάλης οικειότητος,

Ἐπὶ δύο ἐβδομάδας ταιουτοτρόπως ἐβάδιζον τὰ πράγματα. Οὔτε ἄπαξ, μεταξύ τοῦ Παύλου καὶ τῆς Μαρίας, ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ παρελθόντος. Οὐδέποτε ἐσυλλογίσθησαν τὴν συναντησιν εἰς τὸν χρόνον τοῦ Μελοδράματος.

Ἄλλὰ τί ἦτο μεθ' ὅλα αὐτὰ ἡ ἐπιφύλαξις ;... Τί ἦτο, ἂν οὐχὶ εὐγλωττος καὶ ἄφωνος τρόπος, ὁ ἐπικινδυνωδέστατος ὄλων τοῦ ἡμιλείν ἀλλήλοις περὶ ἔρωτος ; Συχνάκις, πολὺ συχνάκις, ἡ Μαρία ἠσθάνετο ἑαυτὴν αἴφνης καλυπτομένην ὑπὸ καυστικῆς ἀτμοσφαιρας ἔρωτικῆς ἤλεκτρισμοῦ. Τότε ὕφωνε τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ Παύλου, καὶ τὸ ἐκπεπληγμένον βλέμμα τῆς συνήντα, φλογερῶς προσκεκολλημένον ἐπ' αὐτῆς, τὸ βλέμμα τοῦ νέου, δίκην μαγνητικῆς ἀκτίνος ταραττον βαθέως τὴν ψυχὴν καὶ τὰς αἰσθήσεις, ὅπερ τῇ ἐπορφύρου τὸ πρόσωπόν τῆς, καὶ ἔκαμνε τὴν καρδίαν τῆς νὰ πάλλῃ.

Οἱ δύο ἐρασταὶ προσεπαθον νὰ ρίψωσι στάκτῃν ἐπὶ τῆς φλογός. Ἄλλὰ πρὸς τί ; τὸ πῦρ ἔζη ὑπὸ τὴν τέφραν, ἡ δὲ ἡμέρα ἐπλησίαζεν καθ' ἣν θὰ ἀνεπήδα καὶ θὰ κατέτρωγε τὴν βοράν του.

Ἐσπέρην τινά — τοῦτο συνέβαινε κατόπιν ὥραϊας καὶ θερμῆς ἡμέρας τοῦ ἔαρος — ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἐπιππος τὴν πρωϊάν λίαν ἐνωρίς, μεταβαίνων ὅπως διέβη τὴν ἡμέραν εἰς γειτονικὴν τινὰ πόλιν ἔνθα τὸν ἐκάλουν ὑποθέσεις τινές. Θὰ ἐπανήρχετο τὸ ἔσπερας λίαν ἄργά. Ὁ Παῦλος, ὁστις ἔμαθε τὴν ἀναχώρησίν του πολὺ ὕστερον, ἔμεινε, πρὸς μεγάλην λύπην του, μόνος εἰς τὸν πύργον μετὰ τῆς Μαρίας.

Οἱ δύο ἐρασταὶ ἐννόουν ἀλλιστα πόσον ὀχληρὰ ἦτο ἡ θέσις των. Κατ' ἀκολουθίαν, ὅτε προὔγευματίσαν μόνον, ἡ θέσις των εἶχέ τι τὸ βεβιασμένον καὶ δύσκολον. Μόλις ἀντήλλαζον ἀσημάντους τινὰς λόγους μόνον ἵνα μὴ φανῶσιν ἀλλόκοτοι εἰς τοὺς ὑπηρέτας ἐὰν ἐτήρουν πείσμονα σιωπῆν. Εὐθύς μετὰ τὸ πρόγευμα, ὁ Παῦλος ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐνῶ ἡ Μαρία ἐκλείετο ἐν τῷ ἰδιῶ τῆς. Ἐκεῖ ὁ Παῦλος κατέπεσεν εἰς τι κάθισμα, ἔκρυψε τὴν τεταραγμένην κεφαλὴν του ἐντὸς τῶν χειρῶν του, καὶ παρεδόθη εἰς μίαν τῶν ἐξάψεων ἐκείνων τῆς ἀθυμίας, τῆς σκυθρωπῆς μελαγχολίας καὶ τῆς μεθ' ἑαυτοῦ πάλης, εἰς τὸν ἐφιαλτὴν τέλος ἐκείνων τῶν ἐντυπώσεων καὶ τῶν διαφόρων αἰσθημάτων, ἅτινα πᾶς ἐντιμὸς ἀνὴρ θὰ ἐδοκίμαζεν ἐν ὁμοίᾳ θέσει, ὅτε καθῆκον τιμῆς, ἱερόν καθῆκον, καὶ φλογερὸν πάθος, ἀκαταμάχητον πάθος, ἀμφισβητοῦσι τὴν ζωὴν ! Ἄρα γε θὰ ἐξηκολούθει νὰ πασχῇ, μὲ κίνδυνον νὰ ἀποθάνῃ ἢ θὰ ἐνικάτο τέλος πάντων, καὶ θὰ ἔρριπτε εἰς τοὺς πόδας τῆς Μαρίας τὸν ἔρωτά του καὶ τὴν καρδίαν του ;

Ἡ παραφορὰ τῆς φαντασίας καὶ τῶν αἰσθήσεων κατ' ἀρχὰς ἐθριαμβεύσεν, ἔπειτα τέλος τὸ αἰσθημα τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς τιμιότητος ἐνίκησεν. Ἄλλὰ τοσοῦτον σφοδρὰ καὶ τρομερὰ ὑπῆρξεν ἡ παλὴ ὥστε ὁ Παῦλος ἐνόησεν, ὅτι ἐν ἐπαναλείψει, βεβαιότατα θὰ ἠττάτο ὥστε ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ τὴν ἐπαύριον. Ὅταν ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἠσθάνθη ἑαυτὸν γαληνωτέρων καὶ ἰσχυρότερον.

Ἐλευθέρως τῆς ὥρας τοῦ δείπνου κατῆλθε, τὰ αὐτὰ δέ, ὡς καὶ κατὰ τὸ πρόγευμα, συνέβησαν. Ὅπως τὴν πρωϊάν, τὸ δείπνον ὑπῆρξε σιωπηρὸν καὶ βροχῷ. Εὐθύς ἄμα ἐτελείωσεν οἱ δύο νέοι ἐχωρίσθησαν.

Ἦτο τὸ αὐτὸ ἔσπερας καὶ τρεῖς ὥραι μετὰ τὸ δείπνον. Ἡ νύξ εἶχεν ἐπέλθῃ, νύξ ἐξ ἐκείνων τῶν λαμπρῶν νυκτῶν ὅπου ἡ λευκὴ Φοίβη φαίνεται ὅτι διέσπειρεν ἐπὶ τοῦ κυανοῦ μανδύου τῆς ἄπαντας τοὺς ἀδάμαντας τοῦ κιβωτίου τῆς. Οἱ κρότοι τῆς ἔσπερας ἔπαυον. Ἦκουετο μόνον ἡ μικρὰ μονότονος καὶ συνεχὴς φωνὴ τῆς τρητόνος κεκρυμμένης ὑπὸ τὰ χόρτα, τὸ ἐρωτύλον ἔσμα τῆς ἀηδόνος ἥτις ἐξέπεμπε κατὰ διαστήματα τοὺς ἁρμονικοὺς κυματισμοὺς τῆς φωνῆς τῆς καὶ μακρόθεν ἡ ὑπόκωφος ὑλακὴ τοῦ κυνὸς βοσκῶ ὠρουμένου ὑπὸ τὴν σελήνην. Αἱ ἀνθισμένοι πασχάλει καὶ αἱ τριανταφυλλεαὶ τῆς Βεγγάλης ἐπλήρουν εὐωδίας τὴν ἀτμοσφαίραν διὰ τῶν διεγερτικῶν ἀναθυμιάσεων των. Ἐνουπῆρχεν ἐν τῇ πλήρει εὐωδίας ἀτμοσφαίρα ταύτη, ἐν τῇ σιγῇ τῆς φύσεως, εἰς τὸ τοσοῦτον γλυκὺ φέγγος ὅπερ κατήρχετο ἐκ τοῦ διαφανοῦς οὐρανοῦ, ἐνουπῆρχεν, λέγομεν, ἔρωσ καὶ ἠδυπάθεια.

Ὁ Παῦλος, καταλιπὼν τὸ δωμάτιόν του, κατῆλθεν εἰς τὸν κήπον καὶ περιεπάτει μόνος εἰς τινὰ δεινδοστοιχείαν σκιαζομένην ὑπὸ γηραιῶν φιλλυρῶν. Ἄλλὰ ματαίως ἠλπίζεν ὅπως ἡ νυκτερινὴ αὔρα δροσίση τὴν πυρέσσουσαν κεφαλὴν του.

Αἴφνης τῷ ἐφάνη, ὅτι λευκὴ σκιά ὠλίσθαινε βραδέως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἤρχετο πρὸς συνάντησιν του.

Ἔστη.

Ἡ λευκὴ σκιά ἔκαμε βήματὰ τινὰ ἔτι.

Τότε ὁ Παῦλος ἀνεγνώρισε τὴν Μαρίαν.

Ἡ συνάντησις τῶν δύο νέων ἦτο τυχαία. Εὐρίσκοντο ἀπέναντι ἀλλήλων καὶ ἄνευ γελσίας ἐπιτηδεύσεως θὰ τοῖς ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀποφύγωσιν ἀλλήλους. Ἡρξάντο λοιπὸν νὰ περιπατῶσι παραπλεύρως, μόνον ἡ Μαρία ἔσπευσεν ὀλίγον τὸ βῆμα, ἵνα ἀφήσῃ τὴν σκοτεινὴν δεινδοστοιχείαν καὶ μεταβῶσιν εἰς ἄλλο μέρος τοῦ κήπου, ἔνθα αἱ ἀκτίνες τῆς σελήνης ἦσαν λαμπρότεραι καὶ καθαρότεραι.

Ἡ κυρία Λαγκάρδ ἦτο λίαν συγκεκριμένη. Ὁ Παῦλος ἔτρεμεν ὡς παιδίον. Οὔτε ὁ μὲν οὔτε ἡ δὲ ὠμίλησαν κατ' ἀρχὰς. Ἀμφοτέροι ἐβυθίζοντο ἐντὸς βραθέων καὶ ἀνεξηγήτων αἰσθημάτων. Τὸ διπλοῦν βλέμμα των ἐζήτησε τὸν οὐρανόν.

Ἡ Μαρία ἔστη ἵνα συλλέξῃ ρόδα. Ὁ Παῦλος τὴν παρήρει ἐν σιγῇ. Ἡ δὲ σιγὴ αὕτη ἦτο σημαντικώτερον τῶν περιπαθεστάτων λόγων. Ἡ κυρία δὲ Λαγκάρδ τὸ ἐνόησε καὶ ἠθέλησε πρώτη νὰ τὴν διακόψῃ. Ἄλλ' εἰς τὰς ὀχληρὰς ταύτας θέσεις οὐδαμῶς εἶναι εὐκὸλον νὰ εὔρη τις λόγους ὧν ἔχει χρεῖαν. Κοινὴ ἀφορμὴ παρουσιάσθη εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Μαρίας, ἐλλείψει δὲ καλλιτέρας ἐδράξατο αὐτῆς.

— Τί μεγαλοπρεπὴς ἔσπερα ! εἶπε

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος, εἶναι γνησία ἰταλικὴ νύξ.

Νέα σιγὴ ἐγένετο. Εἶτα, μετὰ τινὰ στιγμὴν, ἡ κυρία Λαγκάρδ ἐπανέλαβε :

— Διὰ νὰ αἰσθανθῇ τις καλῶς ὅλον τὸ θέλημα τῆς τῆς νυκτός, δὲν ἔπρεπε νὰ ἦτο ποιητὴς ;...

— Γίνεται τις ἀκουσίως πρὸ μεγαλοπρεπῶν τινῶν προσκομμάτων τῆς φύσεως, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος.

— Ἄλλὰ σεῖς, κύριε Παῦλε, ἐξηκολούθησεν ἡ νεαρὰ γυνὴ μετὰ ἰσταγμοῦ, ἐὰν καλῶς ἐνθυμοῦμαι, εἶσθε ποιητὴς, ἄλλοτε...

Ὁ Παῦλος ἀνεσκίρτησε. Πρώτην φορὰν ἡ Μαρία ὠμίλει περὶ τοῦ παρελθόντος.

— Ποιητὴς, ἀπεκρίθη, ἤμην ὁμως εἶναι τις ὑπὸ τὸν ὠ-

ραϊόν οὐρανὸν τῆς Προβηγίας μας, τῆς γεννησάσης τοὺς ῥαψωδούς, ἔψαλλον ὅπως ψάλλῃ τις ἐν εἰκοσαετῇ ἡλικίᾳ, ὅταν ἡ νηρηὶς τῶν φαιδρῶν ἄσμάτων πληροῖ τὴν καρδίαν ὄνειρο-πολημάτων, ἐλπίδων καὶ...

Ἐμελλε νὰ προσθέσῃ καὶ ἔρωτος ! ἀλλὰ διεκόπη καὶ ἐσι-ώπησε.

— Καί, ὑπέλαθεν ἡ Μαρία μετὰ τινὰ στιγμήν, ἀφ' ὅτου ἀφήσατε τὸν ὠραϊόν τόπον μας διὰ νὰ μὴ ἐπιστρέψῃτε πλέον ἐκεῖ, ἢ ἐντὸς ὑμῶν ψάλλουσα φωνὴ ἔμεινεν ἄφρονος ;

— Σχεδόν...

— Καὶ δικτὶ ;

— Ἡ λύπη ἔθραυσε τὰς χορδὰς τῆς οὐστίνου λύρας μου...

Ἡ Μαρία ἐχμηλήωσε τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ δὲ ὠραϊόν στή-θός της ὑψοῦτο ἰσχυρῶς καὶ ἔπαλλεν ὑπὸ τὴν λευκὴν μουσε-λίνην τοῦ ἐπενδύτου της. Ἄλλ' ἰσχυρότερόν τι τῆς θελήσεώς της τὴν ἐβίαζε νὰ ἀκολουθήσῃ μέχρι τέλους τὴν κινδυνώδη ὁδόν, ἐν ἣ εἰσῆλθεν. Ἐξηκολούθησεν :

— Ὡστε δὲν ἐτραγωδήσατε πλέον ; ...

Ὁ Παῦλος ἐδίστασεν. Ἄλλὰ μετὰ σκέψιν δευτερολέπτου, ἀπεκρίθη :

— Ναί, ἀπαξ ἔτι, ἀπαξ.

— Καὶ πότε ;

— Πρὸς τί νὰ σᾶς τὸ εἶπω ; πρὸς τί νὰ τὸ ἀναπολήσω ; ...

Αἱ τελευταῖαι αὗται λέξεις προῦφέρθησαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Κεκρατημένος στεναγμὸς ἐξέφυγε τοῦ ἐστενωχωρημένου στήθους τῆς Μαρίας. Ὁ Παῦλος ἤκουσε τὸν στεναγμὸν τοῦ-τον καὶ ἐθεώρησε τὴν νεαρὰν γυναῖκα. Δάκρυ, ὑγρὸς καὶ διαφανὴς μαργαρίτης, ἐκυλίετο ὑπὸ τὸ βλέφαρον τῶν μεγάλων ὀφθαλμῶν της καὶ ἐκρέματο ἀπὸ τῶν βελουδίνων βλεφαρίδων της.

Αἱ ὠχραὶ ἀκτῖνες τῆς σελήνης ἐπιπτον διὰ μέσου τῶν πλα-τέων φύλλων πλατάνου ἐπὶ τοῦ χαρίεντος προσώπου της, οὐ-τινος τὸ κεκαλυμμένον τοῦτο φῶς ἐλείπειν ἔτι τὰς λεπτὰς καὶ χαρίσσας περιφερείας. Οὐδὲν ἐξισοῦτο κατ' ἐκείνην τὴν στιγ-μὴν πρὸς τὴν ἐξαισίαν καλλονῆν τῆς Μαρίας, καί, ὡς ἡ Ζου-άνα τοῦ Ἀλφρέδου Μυσσέ :

«Μὲ τὴν κόμην καστανὴν
"Ὅστις ἐβλάσπεν αὐτήν,
Τὴν ἐκάλει νεαρὰν
Πολεμιστρίαν κι' ὠραίαν
Μὲ τὴν περικεφαλαίαν
Τὴν μεγάλην καὶ μακράν».

Λεπτὸν πῦρ, ταχεῖα καὶ ἀκατανίκητος μέθη ἐκυρίευσεν τὴν καρδίαν καὶ τὸν ἐγκέφαλον τοῦ Παύλου.

— Μὲ ἔρωτᾶς τί ἔψαλλον, Μαρία, ἀνέκραξε ζωηρῶς, λοι-πόν, ἄκουσόν μου, διότι θὰ σοῦ τὸ εἶπω...

Καὶ δι' ἀσθενοῦς καὶ τρεμουσῆς φωνῆς κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ἥτις ἐγένετο μετ' ὀλίγον παλλομένη καὶ περιπαθῆς, ἔψαλλε τὰς ἀκολουθοῦσας στροφάς :

Ὁλόφωτι ἢ Ὀπερά.— Στὰ μεθυσμένα πλῆθη
Καθένας ἦτο ζωηρός, φαιδρός...
Ἐν τῷ θορύβῳ μοναχὸς μὲ μαυρισμένα στήθη
Ἦμην ἐκεῖ θλιμένος καὶ ῥεμβός.

Ἡ κυρία Λαγκάρδ ἡμέικρυψε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὰ δί-κην ἀνθοδέσμης ῥόδα, ἅτινα ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα, χωρὶς νὰ σκεφθῇ ὅτι τὸ φέγγος τῆς σελήνης, ὅσον ἀκτινοβόλον καὶ ἄν

ἦναι δὲν ἤρκει ἐν τούτοις ὅπως διακρίνῃ τις τὴν πορφυρότητα της.

Ὁ Παῦλος ἐξηκολούθησε :

Ταχεῖα ἐβλάσπον ἐκεῖ, ὡς φανταστὰι εἰκόνες.
Φαιδρὰ ἐμπρὸς μου ζεύγη νὰ περοῦν...
Ὅσαι γυναῖκες ἄπιστοι καὶ οἱ ἀπατεῶνες
Ἐπὶ τὴν προσωπίδα εὐτυχοῦν !

Οἱ στίχοι οὗτοι ἐλέχθησαν ὑπὸ τοῦ νεανίου μετ' ἐκφράσεως πλήρους πικρίας καὶ εἰρωνείας.

Ἐξηκολούθησεν, ἀλλὰ τὴν φωνὴν ταύτην μετὰ θλιβεροῦ καὶ μελαγχολικοῦ τόνου :

Ἡ μουσικὴ ἐμέθυε· καὶ ἐπλανᾷτ' ὁ νοῦς μου
Μακρὰν εἰς μάγον πάντως παρελθόν,
Κ' ἐνίοτε τὸ στήθος μου ὁμοῦ μὲ στεναγμοῖς μου
Ἐτρεφεν οἶμοι ! πόθον περιττόν !

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι στίχοι ἔφερον δάκρυα εἰς τὴν φωνή, τοῦ Παύλου καὶ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς Μαρίας.

Μετὰ στιγμήν σιγῆς, ἀακοπτομένης μόνον ὑπὸ τοῦ ἄσμα-τος τῆς ἀηδόνος, ὁ νεανίας ἐξηκολούθησεν :

Ἡσθάνθην αἴφνης· ἡ ψυχὴ μ' εἰς οὐρανοὺς ὑψοῦτο
Ὡσεὶ ὄνειρου μάγος ὀπτασία!
Δὲν ἦτο ὄνειρον· ἐσὲ ὁ νοῦς μ' ἐνεκολοποῦτο,
Ἦδὺ καὶ μέθης ὄνειρον, Μαρία !

Ἡ φωνὴ τοῦ Παύλου τοσοῦτον ἦτο συγκεκαλυμμένη προ-φέρουσα τὸ ὄνομα τῆς Μαρίας, ὥστε ἀδύνατον ὑπῆρξε νὰ δρᾷξῃ τις τὰς συλλαβάς κατὰ τὴν προφοράν. Τὸ οὖς τῆς κυ-ρίας δὲ Λαγκάρδ δὲν ἤκουσεν ἀλλ' ἡ καρδία της ἐμάντευσε. Πλέον παρὰ ποτὲ ἐκρυπτε τὸ πρόσωπόν της ὑπὸ τὰ εὐώδη ῥόδα τῆς Βεγγάλης.

Ὁ Παῦλος ἐξηκολούθησε :

Σὲ ἐπανεῖδον, ἄγγελε ! θὰ μοῦ θραυσθοῦν τὰ στήθη
Ἐκ τῶν σφοδρῶν τοῦ ἔρωτος παλμῶν !
Ἐκ τῆς χαρᾶς τὸ μέτωπον μὲ αἰγλὴν ἐφωτίσθη !
Ὡ ! ἄς μ' ἰδῆς καὶ αὔριον νεκρόν !

Οὐδὲν ἠδύνατο νὰ παραστήσῃ τὴν βαθεῖαν ἔκστασιν, τὸν φλογερὸν ἐνθουσιασμόν ὅστις ἐξεχείλισεν ἐν τῇ ἀνωτέρω στροφῇ καὶ ἥτις ἐξηκολούθησεν ὡς ἐξῆς :

Πνοὴ ἀνέμου τὸν καπνὸν ἀρκεῖ νὰ διαλύσῃ
Κ' ἡ μάγος μελωδία δδύνεται.
Ἐστὰ στήθη σου δι' ὄντια μακρὰν σου δάκρυ χύση
Ἡ λήθη λάθρα μῦπως χύνεται ;

Ἄλλ' ὁ ἐνθουσιασμὸς ἐσβέσθη αἴφνης, τὰ δὲ χεῖλη τοῦ Παύλου ἀφήκαν νὰ πέσωσι μᾶλλον παρὰ νὰ τοὺς προφέρω-σιν οἱ ἐπόμενοι στίχοι :

Ματαῖα ὡς ἀνάμνησις ἦν ἀποσθῆ ἡ λήθη,
(Τί πρὸς ἐμὲ ἂν τὴν τηρῇ ἡ μνήμη ἢ καὶ μὴ ;)
Εἰπέ μοι, τρισφιλτάτη μου, εἰς τὰ λευκὰ σου στήθη
Τὸ ὄνομά μου πάντοτε ἐσδέσθη ; κατοικεῖ ;

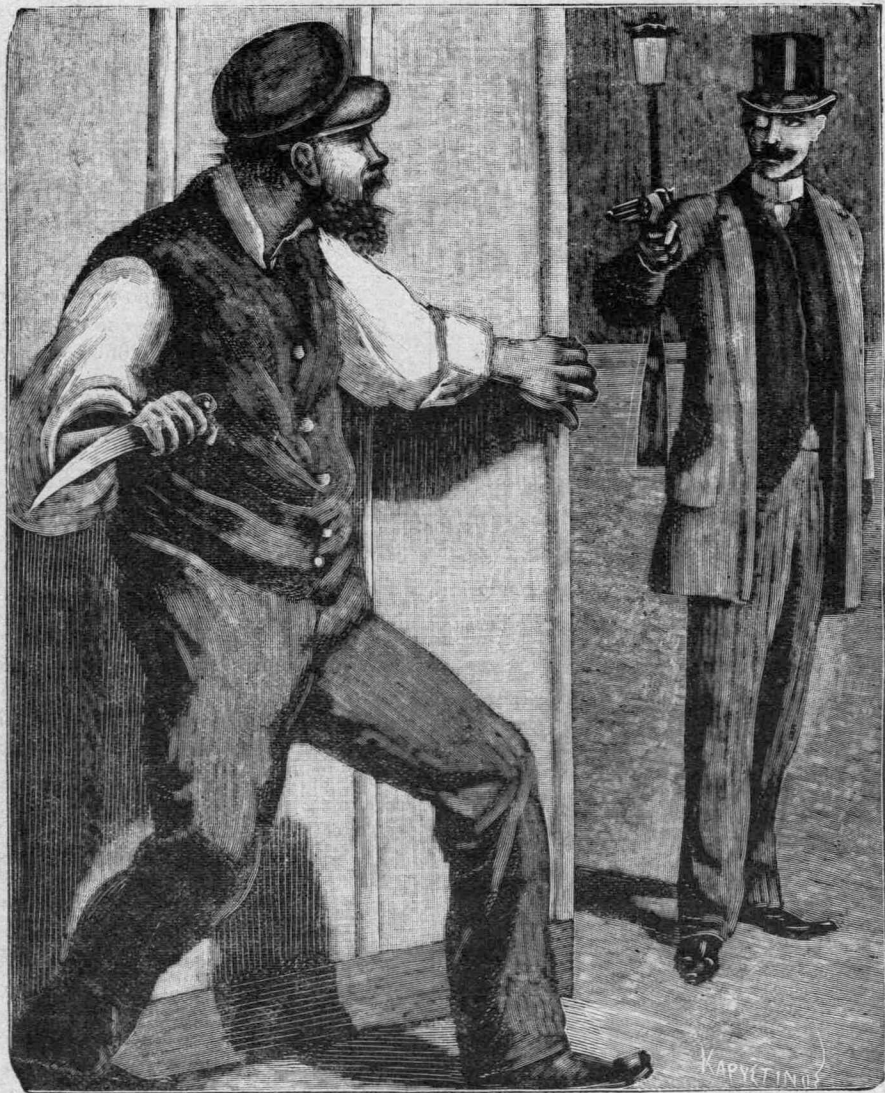
Ἀμφότεροι ἐβάδιζον ὑπὸ μεγάλην ἀνθούσαν πασχαλιάν ἥτις προεξέτεινε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τὴν πυκνὴν σκιάν της, ἄλλως ἄνευ τούτου ὁ Παῦλος θὰ ἔβλεπε τὸ βλέμμα τῆς Μαρίας, καὶ μάλιστα ἀκουσίαν χειρονομίαν ἀπαντῶσαν δι' ἄρ-νητικοῦ ἀξιολατρεύτου τρόπου εἰς τὴν ἐρώτησιν ἣν εἶχε θέσει ἐν τῇ τελευταίᾳ στροφῇ. Ἄλλ' ἐκεῖνος δὲν εἶδε τίποτε καὶ ἐξηκολούθησεν :

Ἐὰν μ' ἠγάπας, ὦ Θεέ ! ἐὰν μ' ἠγάπας ἔτι ...
Βλέπετε τὸ μέλλον πῶς γελῶν ἡμέτερον ἀπλοῦται ; ...
[Ἐπεται συνέχεια].

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΑΔΕΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Ἐν βῆμα ἂν προχωρήσης, σὲ φονεύω.

— Τὸ πιστεύω, ἀλλ' ἄς παύσωμεν νὰ ὁμιλῶμεν αἰσθηματικῶς καὶ ἄς προχωρήσωμεν πρὸς τὰ πράγματα. Λοιπὸν ἐπεσκέφθην πρὸ ὀλίγου τὸν σκελετόν σου, ἐκεῖ δὲ ἦλθε καὶ μὲ ἠῦρεν ἡ βαρωνίς. Ἀπὸ αὐτὰ δὲν εἰξεύρεις σὺ τίποτε· εἶνε δὲ πιθανὸν ὅτι ἐκείνη θὰ προσπαθήσῃ διὰ παντὸς τρόπου νὰ μάθῃ ἐὰν σοὶ ὠμίλησα· πρόσεξε δὲ καλῶς, ὥστε ἐὰν ἐρωτηθῆς, νὰ τῆς ἀποκριθῆς ὅ,τι σοῦ εἶπα.

— Ἐνόησα.

— Τώρα, ἄκουσε· ἐζήτησα χθὲς νὰ μοῦ δώσης τὸ χρυσοῦν φύλλον· γνωρίζεις διατί;

— Διότι βέβαια ἤθελες νὰ τὸ ἔχῃς ὑπὸ τὴν διάθεσίν σου,

διότι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶνε καὶ λίαν περίεργον, ὡς ἐκ τῆς προσελυσεῶς του.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Διόλου, σοῦ ἐζήτησα τὸ χρυσοῦν φύλλον, διότι ἤμην πεπεισμένος ὅτι ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἢ ὁ Θεόδωρος Μενδῶ, θὰ ἔκαμναν τὴν ἀδιακρισίαν νὰ σοῦ τὸ ζητήσωσι, καὶ γνωρίζω κάλλιστα, ἀγαπητέ μου Λέον, ὅτι δὲν θὰ εἶχες ποτὲ τὸ θάρρος νὰ ἀρνηθῆς.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἀνεκάγχασεν.

— Ἀλήθειαν.

— Ἐλαβον· λοιπὸν ἐγὼ τὸ χρυσοῦν φύλλον, ἀπλούστατα

διά νά μή τὸ λάβωσιν ἄλλοι· εἶνε ὅμως ἰδικόν σου πάντοτε, ἀγαπητέ μου φίλε· τοιοῦτοτρόπως τὸ ἐννοῶ ἐγώ.

Ὁ Λαφρεσάνζ διεμκρυτήθη μετὰ ζωηρότητος.

— Σοῦ τὸ εἶδωκα καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ τὸ λάβω ὀπίσω.

— Ἀπεναντίας, θὰ τὸ λάβῃς. Σοῦ τὸ ἐζήτησα μόνον διὰ νὰ σοῦ τὸ ἀποδώσω εἰς Παρισίους, διότι ἐδῶ μοῦ περνᾷ ἡ ἰδέα ὅτι ἐπειδὴ δὲν προφυλάττεσαι, ἦτο πολὺ ἐνδεχόμενον νὰ σοῦ τὸ ὑπεξαίρεσῃσιν, ὡς ἐπιστολὴν ἐκ τοῦ ταχυδρομείου.

— Ἐλα δά! πές καὶ ἄλλα ἀκόμη.

— Ἄλλ' ὄχι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀνέκραζεν ὁ Μωροῦ ἐξαπτόμενος, οὔτε κατὰ νοῦν μοῦ ἦλθεν αὐτό, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος δυνάμεις τινὰς μόνον ἠθικὰς καὶ φυσικὰς διαθέτει, ἀλλοῦ δὲ στρέφονται αἱ ἰδικαὶ σου, ἔπεται ὅτι πολλακίς μένεις ἐντελῶς ἀπροστάτετος.

— Τόσῃν λοιπὸν μεγάλην σημασίαν ἀποδίδεις εἰς τὸ χρυσοῦν φύλλον; ἠρώτησεν ὁ Λαφρεσάνζ τὸν φίλον αὐτοῦ.

— Μεγαλειτέρην ἢ ὅσην δύνασαι νὰ φαντασθῇς, ἀνταπήτησεν ὁ Φλαβιανός καὶ καθόσον προχωρῶ εἰς τὸ σύστημα τοῦ συλλογισμοῦ μου ἔρχομαι νὰ πιστεύσω ὅτι εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ Λαφρεσάνζ στηρίζας τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ τὴν σιαγόνα ἐντὸς τῶν χειρῶν προσήλωσε πᾶσαν αὐτοῦ τὴν προσοχὴν.

— Ἐν πρώτοις, ἐπανελάθεν ὁ Μωροῦ, σὲ παρακαλῶ νὰ προσέξῃς εἰς τὸ εἶδος τοῦ μετάλλου τῆς ἐν λόγῳ πλακός.

— Εἶνε χρυσός;

— Ναί, χρυσός καθαρός, χωρὶς τὸ ἐλάχιστον μῦρον χαλκοῦ, δηλαδὴ τὸ μᾶλλον ἀναλλοίωτον πάντων τῶν μετάλλων, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δύναται νὰ διασώσῃ αἰωνίως ἐγγραφὸν ἢ ἐπιγραφὴν.

— Αὐτὸ εἶνε ἀκριβέστατον.

— Περὶ πλέον, ἐξηκολούθησεν εἰπὼν ὁ Μωροῦ ζωογονούμενος, διότι διετέλει ἐν γνώσει περὶ τοῦ ἀντικειμένου, εἰς ποίαν θέσιν εὔρες τὸ χρυσοῦν φύλλον; Εἰς τοὺς συνισταμένους δακτύλους τοῦ σκελετοῦ, πολὺ μάλιστα συνισταμένους, καθόσον κατὰ τὴν ἀγωνίαν του ὁ ἀτυχῆς τόσον δυνατὰ τὸ ἐσφιγξεν, ὥστε ὅταν προσεπάθησας νὰ τὸ ἀποσπάσῃς, τὰ ὅσῃ τῶν δακτύλων, καθὼς μοῦ εἶπες, διελύθησαν καὶ τὸ χερί ἐπεσε χωρισμένον ἀπὸ τοῦ καρποῦ.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἔνευσε καταφατικῶς.

— Εἶχεν λοιπὸν μεγάλην ἀδυναμίαν ὁ ἰδιοκτητῆς τοῦ χρυσοῦ φύλλου εἰς τὸ ἀντικείμενον αὐτό... Ἐγὼ τὴν νύκτα αὐτὴν κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἠμποροῦσα νὰ κοιμηθῶ ἐσχεδιάσα, βασιζόμενος εἰς πιθανὰς ἀποδείξεις ἐργασίαν τὴν ὁποίαν θὰ σοῦ ἀνακοινώσω, θὰ ἀνομολογήσῃς δὲ καὶ σύ ὅτι εἶνε πολὺ πιθανὸν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐμελέτησα, ὅτι δηλαδὴ ἐκ τῶν ἀγνώστων φθάνω εἰς τὰ γνωστὰ καὶ ὅτι εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀλήθειαν.

— Σὲ ἀκούω, διότι τὸ θέμα εἶνε λίαν ἐνδιαφέρον ἐπὶ τέλους καὶ ὅ,τι εἴποτε καὶ ἂν συμβῇ δὲν θὰ ματαιοπονήσωμεν.

— Ὁ Κεράτιος Πύργος ἦτο ἄλλοτε φρούριον καὶ ἐνταυτῇ φυλακῇ, ὃ δὲ ἀτυχῆς ὁ ὁποῖος ἐκλείσθη ἐκεῖ ὅπου καὶ σύ ἐρίφθης, ἦτο ναυτικός, διότι εὔρες κομβία μὲ ἄγκυραν, περιπλέον Γάλλος.

— Ποῖος σοῦ τὸ εἶπεν; ἀνέκραζεν ὁ Λαφρεσάνζ καταπληκτος.

— Ἴδου, ἀνταπήτησεν ὁ Μωροῦ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλα-

κίου του ἀντικείμενόν τι. Σοῦ εἶπα ὅτι αὐτὸ τὸ πρῶτ' εἰρησθην ἀντὶ σοῦ· τὸ κομβίον αὐτὸ εἶνε ὀλίγον μεγαλειότερον τῶν ἄλλων, ἐκράτει δὲ τὸ σειρήτιον τοῦ πιλικίου του, καὶ μόνον ὅτι ἠλλοιώθη παντελῶς ἐκ τῆς ὀξειδώσεως, διακρίνονται ὅμως εἰσέτι κάλλιστα διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ τὰ τρία ἄνθη κρῖνου τὰ ἀποτελοῦντα τὸ ἐθνόσημον τῆς Γαλλίας!

— Τὸ πράγμα ἀποβαίνει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον περιεργον, ὑπέλαθεν ὁ Λαφρεσάνζ.

— Ὡ! δὲν ἐτελείωσα, ἐπανελάθεν ὁ Φλαβιανός, ἀπεναντίας, μάλιστα εἶμαι εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου... Λοιπὸν ὁ γάλλος αὐτὸς ναυτικός, καί, ὁ Γάλλος, ἔχομεν περὶ τούτου ψηλαφητὴν τὴν ἀπόδειξιν, ὃ ἐγκλεισθεὶς εἰς τὸν Κεράτιον Πύργον, ὅστις σχεδὸν ἀπέδρασε καὶ εὔρε εἰς τὸ ὑπόγειον τὸν θάνατον... ποῖος μᾶς λέγει ὅτι δὲν εἶνε πειρατής;

— Ἄ! δὲν τὸ ἀποδεικνύει τίποτε, ἀνέκραζεν ὁ Λαφρεσάνζ.

— Ὅχι, ἀλλὰ τὰ πάντα μοὶ ἐπιτρέπουν νὰ τὸ ὑποθέσω, ὑπάρχει δὲ καὶ τι περισσύτερον κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν, ἔχω στερεὰν πεποίθησιν ὅτι ὁ γάλλος ἐκεῖνος ἦτο πειρατής.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Λαφρεσάνζ ἐμόρφασε δυσπίστωτος,

— Ἀνέγνωσες τὸν «Χρυσὸν Κάνθαρον» τοῦ Ἐδγάρδου Πόε; τὸν ἠρώτησεν αἰφνης ὁ Φλαβιανός.

— Ὡ! τὸ ἀριστούργημα... ἄ! σὲ ἐννοῶ ποῦ θέλεις νὰ κατλήξῃς; εὐρίσκεσαι εἰς τὸ αἰνίγμα, εἰς τὸ κρυπτογραφικὸν πρόβλημα, ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἀπλὴ φαντασία...

— Ὅχι ὅσον φρονεῖς. Καὶ μὲν ὁ διάσημος ἀμερικανὸς μυθιστοριογράφος συνέθεσεν ὁ ἴδιος τὸ πρόβλημά του, ἀλλ' ἡ ἀρχὴ του ἀνήκει εἰς τὴν ἱστορίαν.

— Εἶσαι βέβαιος περὶ τούτου;

— Βεβαίωτατος, καὶ τὴν ἀπόδειξιν δύναμαι νὰ σοὶ δώσω ὑπόταν θέλῃς. Ὁ Κηδ, ὁ Κηδ τοῦ Ἐδγάρδου Πόε, ὑπῆρξε πράγματι ἀφοῦ κατὰ πρῶτον ἐγένετο πλοίαρχος καταδρομικοῦ καὶ εἶτα πειρατῆς συνεσώρευσε λάφυρα μεγάλης ἀξίας. Κατὰ πᾶσαν στιγμὴν αἱ ναῦται του καὶ αὐτὸς ἐζήρχοντο εἰς τὴν ξηρὰν μετὰ μεγάλης προφυλάξεως καὶ ἔφερον μέγαρα κιβώτια, τὰ ὁποῖα περιέκλειον, ὡς ἔλεγον, μεγάλης ἀξίας κοσμήματα, χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ. Ὅλα αὐτὰ ἐθάπτοντο ἀπέναντι τοῦ μέρους ὅπου τῶρα κεῖται ἡ Νέα Ὑόρκη εἰς Μακρόνησον, εἰς Νισουάκ καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν νῆσον Γάνδινερ καὶ τὰ περὶ αὐτῆς.

— Ποῦ ἔμαθες ὅλας αὐτὰς τὰς λεπτομερείας;

— Ὡ! ἀπλούστατα· ἀνεδίφησα διάφορα μέρη ὅτε ἐγένετο λόγος περὶ τῶν ἀργυροφόρων πλοίων τοῦ Βίγου... μάλιστα ὃ ἔγραψα τότε σειρὰν ἄρθρων περὶ τῶν προβληματικῶν θησαυρῶν... Ἐπαναλαμβάνω τὴν διήγησίν μου. Ὅτε συνελήφθη ὁ Κηδ καὶ ὑπέστη τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον, ἐνεθυμήθησαν εἰς τὴν Ἀμερικὴν τοὺς θησαυροὺς τοῦ πλοίαρχου Κηδ καὶ παντοῦ ἐγείναν ἀναζητήσεις πρὸς ἀνεύρεσίν των· καὶ εἰς ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἠθέλησαν ν' ἀνακαλύψωσι τὰ πλούτη καταγόμενος ἐκ Μακρόνησου, ηὐτύχησε νὰ ἐκθάρῃ ἐν κιβώτιον ἐξ ἐκείνων τοῦ Κηδ· δὲν κατώρθωσε δὲ ποτὲ κανεὶς νὰ εἶπῃ τί περιεῖχε, διότι ἐτήρησε ἄκραν μυστικότητα. Τὸ βέβαιον μόνον εἶνε ὅτι ἐγένετο πλουσιώτατος.

— Φανερόν, εἶπε διακόψας αὐτὸν ὁ Λαφρεσάνζ, ὅτι ὁ Ἐδγάρδος Πόε ἔμαθε αὐτό, καὶ τοῦ ἐνέπνευσε τὴν ἰδέαν νὰ γράψῃ τὸ θαυμαστὸν μυθιστόρημά του.

Ὁ Φλαβιανός ἔνευσε καταφατικῶς.

— Πρέπει νὰ σοῦ εἶπω ἀκόμη ὀλίγα διὰ τὸν Κῆδ καὶ πάλιν... Τῷ 1843, ἰδρύθη εἰς Νέαν Ὑόρκην ἑταιρία πρὸς ἀνέλευσιν τῆς φρεγάτας «Adventure» ἣ ὅποια ἐκυβερνήθη ἀπὸ τὸν περιβόητον πειρατὴν καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἐπεχείρησε τὰ πειραματικὰ αὐτοῦ ταξείδια, ἰσχυρίζοντο δὲ ὅτι εἰς τὸν βυθὸν τοῦ ὄρμου Οὐδσων ἐφαίνετο ὑπὸ τὰ ὕδατα ὁ σκελετὸς τοῦ πλοίου, καθὼς ἐφαίνοντο καὶ τῶν ἀργυροφόρων πλοίων τοῦ Βίγου. Οἱ μέτοχοι τοῦ «Adventure» ἀπώλεσαν τὰ χρήματά των καὶ ἡ ὑπόθεσις ἐξεκαθαρίσθη διὰ μεγάλου ἐλλείμματος. Ἐκτοτε ὁσάκις εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας γίνεται λόγος περὶ κακῆς τινος ὑποθέσεως, ὀνομάζουσιν αὐτὴν «Kidd's Humbug» (Κῆδ ἀγυρτεῖαν).

— Αἶ, ἔννοεῖς, ἀνταπήντησεν ὁ Λαφρεσάνζ.

— Νὰ ἐννοήσω τί;

— Ὅτι ὅλα αὐτὰ αἱ ἱστορίαι τῶν τεθαμμένων θησαυρῶν εἶνε... τὸ εἶπες τώρα, ... ἀγυρτεῖται! Καὶ τὸ χρυσοῦν φύλλον θὰ εἶνε ὁμοῖα.

Καὶ ὁ Λαφρεσάνζ ἐποίησε κίνημα ἀμεριμνησίας, ἀλλ' ὁ Φλαβιανὸς ἀνέκοψεν αὐτὸν διὰ νεύματος.

— Ὁ συλλογισμὸς σου δὲν εἶνε καθόλου ὀρθὸς καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ διατί. Σοῦ ὠμίλησα περὶ τοῦ μετάλλου ἐκ τοῦ ὁποίου συνέκειτο τὸ φύλλον, ἐξ ὧν δὲ συμπεραίνω ὅτι θὰ εἶνε σπουδαῖον σημεῖωμα...

— Αὐτὸ πλέον κατήντησεν εἰς σὲ μονομανία.

— Μάλιστα, ὅταν νομίζω τι ὀρθόν, δὲν μὲ μεταπίθει κανὲν πρᾶγμα ἐνόσω δὲν λάβω ἐγὼ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ λάθους μου. Ἀκολούθησέ με διότι θὰ φθάσω εἰς ὀριστικώτερα... Ἐκαθάρισα τὸ χρυσοῦν φύλλον τὴν νύκτα αὐτὴν καὶ ἀντέγραψα τὴν ἐπιγραφὴν κατὰ γράμμα.

Καὶ ὁ Φλαβιανὸς ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του χάρτην, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν ἀντιγεγραμμένα τὰ σημεῖα τοῦ χρυσοῦ φύλλου, προσήγαγεν αὐτὸν τῷ Λαφρεσάνζ.

— Παρατήρησε ἐδῶ καὶ εἰπέ μου τί φρονεῖς...

Ὁ Λαφρεσάνζ ἔχωσε τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν ὤμων.

— Ὁμολογῶ ὅτι καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω τί νὰ πιστεύσω· εἶνε φανερόν ὅτι τὰ σημεῖα αὐτὰ κἄτι σημαίνουν, ὑπάρχει ὅμως μεγάλη ἀπόστασις ἐὰν θελήσωμεν νὰ ἐξαγάγωμεν ἀπὸ αὐτὰ ὅτι ὑπάρχει κάπου θησαυρὸς.

— Ὅχι τόσο φρονεῖς.

Ὁ Λαφρεσάνζ παρετήρηε τὴν ἐπιγραφὴν.

— Ὑποθέτω ὅτι θὰ κατορθώσωμεν, χωρὶς πολὺν κόπον, ν' ἀνακαλύψωμεν τὴν κλειδα τῶν κρυπτογραφικῶν αὐτῶν σημείων.

— Τὸ ἐλπίζω καὶ ἐγὼ, καθὼς καὶ σύ, ἀπήντησεν ὁ Φλαβιανός, καθὼς δὲν μοῦ φαίνονται καὶ πολὺ περίπλοκα... Ἄ! ἐλησμόνησα! δὲν ἐσημείωσα ἐν πολυτίμῳ σημείῳ.

Καὶ ὁ Μωροά λαβὼν μολυβδοκόνδυλον ἔγραψε τὸ ἐπόμενον σημεῖον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ χάρτου:

n

†

s

— Εἶνε ναυτικὴ πυξίς. Τὸ n δηλοῖ συνήθως τὸν βορρᾶν· βλέπεις δὲ ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ περιέχει βεβαίως ἀποκαλυψίν, ἣ ὅποια διὰ τῆς διενθύνσεως τῆς πυξίδος θ' ἐξακριβωθῇ.

Ὁ Λαφρεσάνζ κατέστη σύννοος, βαθμηδὸν δὲ κατελάμβανε καὶ αὐτὸν ἡ πεποίθησις τοῦ φίλου του.

— Ἄς συνοψίσωμεν τὸ πρᾶγμα, ἐπανέλαθεν ὁ Μωροά. Γνωρίζομεν ὅτι ὁ ἀτυχὴς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐκλείσθη εἰς τὸν Κεράτιον Πύργον, ἦτο ναυτικὸς Γάλλος· εἰς ἀξιωματικὸς, ἀρχηγός, ἐπειδὴ ἔφερε σειρήνια εἰς τὸ φορέμά του. Ὁ ἀρχηγὸς αὐτὸς ἐκράτει εἰς τὰ δάκτυλα ἐν ἀντικειμένον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπέδιδε μεγίστην ἀξίαν, ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου δὲ αὐτοῦ εὐρίσκομεν ἐπιγραφὴν καὶ δήλωσιν τῶν τεσσάρων σημείων τοῦ ὀρίζοντος. Νομίζω ὅτι ἐπροχωρήσαμεν ἤδη καὶ ὅτι δὲν ἐμάθομεν καὶ ὀλίγα πρᾶγματα...

H

Συνέλευσις μετόχων.

Ἡ βαρωνὶς ἀπήρχετο ἐκ Μπραΐτπορτ ἀπαρηγόρητος ὅτι δὲν εὕρισκε κατοικίαν ὡς τὴν ἐπεθύμει.

Κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν πᾶσαι ἀνεξαιρέτως, ἐκτὸς τοῦ περιπέτερου τῆς οἰκογενείας Σιωδναί, ὅπερ ἐξέλεξεν, ἦσαν ἡ λίαν μικραὶ ἢ λίαν μεγάλαι, ἢ λίαν... ἀδιάφορον τί... ἐπὶ τέλους εἶχον πᾶσαι οὐσιῶδες τι ἐλάττωμα.

Ἀπαρηγόρητος ἦν καὶ ὁ θεῖος Φιλήμων, διότι ἐστερεῖτο τῆς ἐπαγωγῆς βαρωνίδος εὐθὺς ἀφοῦ τὴν ἐγνώρισε καὶ τὴν ἐξετίμησε· κατήντησε μέχρις ἀπογνώσεως.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα κατώρθωσε κατὰ τὴν ὀλιγόωρον ἐν Μπραΐτπορτ διαμονὴν αὐτῆς νὰ κατακτήσῃ τὰς συμπαθείας πάντων τῶν ἐν τῷ περιπέτερω.

Ὁ θεῖος Φιλήμων καὶ ἡ θεία Ἐλθίρα ἦσαν ὑπερχαρεῖς, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ Βέρθα ἦτο κατηνυχαριστημένη, παρὰ τὴν ψυχρότητα καὶ τὴν συνήθη αὐτῆς ἐπιφύλαξιν.

Ἡ Ἐρριέττα δὲ Γούγκα ἦτο ἐπαγωγὸς καὶ θελκτικὴ, εὐχερέστατα δὲ καὶ ἐν ἀπαρμημίλλῳ ἄμα χαρᾷ τοιαύτη γυνὴ ἔτερεπε καὶ κατέθελε τὴν νεάνιδα, ὅποτε παρεσκευαζέτο σκληρόν ν' ἀνοίξῃ εἰς τὴν καρδίαν τῆς τραῦμα, διότι ὁ Λαφρεσάνζ, ἐνῶ ἠσθάνετο πολὺν πρὸς τὴν δεσποινίδα Βέρθαν δὲ Κερμόρ ἔρωτα ὀμολόγει καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἡ κ. δὲ Γούγκα κατελάμβανε ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μεγάλην θέσιν.

Ἡ βαρωνὶς εἶχε μέγα συμφέρον ν' ἀποβῇ στενωτέρα, ὡς πρὸς τὰς σχέσεις αὐτῆς, πρὸς τὴν οἰκογενεῖαν Σιωδναί, ἣν δὲ βεβαία ὅτι κατὰ τὴν εἰς Γαλλίαν ἐπάνοδόν της θὰ συνέδεε στενάς σχέσεις πρὸς τὴν οἰκογενεῖαν αὐτὴν καὶ πρὸς τοὺς συμπατριώτας αὐτῆς, οὓς ἀπρόσπτα γεγονότα συνέσφιγγαν· ἠδύνατο λοιπὸν ἡ νεαρὰ γυνὴ εὐρίσκομένη ἐν τῷ κύκλῳ τούτῳ νὰ ἐπιτηρῇ τὸν Φλαβιανὸν Μωροά καὶ ν' ἀφίνη ὀλίγην ἐλευθερίαν εἰς τὸν Λέοντα Λαφρεσάνζ.

Πάντες λοιπὸν ἐκτὸς τοῦ Θεοδώρου Μενῶ, ὅστις δὲν ἐκινεῖτο πολὺ, προέπεμψαν τὴν βαρωνίδα εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν. Ἐδόθησαν δὲ πολλαὶ ὑποσχέσεις καὶ πολλαὶ ἐγένοντο παρακλήσεις ὅτι θὰ ἐβλέποντο συνεχῶς, ὅτι κατὰ τὴν εἰς Παρισίους ἐπάνοδον θὰ ἀδελφοποιούντο οἱ ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς ὁδοῦ Προνύ μετὰ τῶν ἐν τῷ οἰκήματι τῆς ὁδοῦ Κομαρτέν· τὸ τοιοῦτον θὰ ἦτο ἐξαιρετόν.

Ἐπῆρχεν ὅμως ἄλλο τι καλλίτερον τὴν ἰδέαν αὐτὴν

πρώτη συνέλαβεν ἡ Βέρθη ἐψιθυρίσθησαν δύο λέξεις εἰς τὸ οὖς τοῦ θεοῦ Φιλήμωνος.

Ὡ! ἦτο ὄντως ἐξαιρετός, εὐφρεστάτη ἰδέα!... Διὰ τὴν ἡ βρωνίς δὲν ἤθελε μεταβῆ εἰς Λάνδ - Κούρτ παρὰ τὸν Ράνσον ποταμὸν ἐν τῷ μυθῷ τοῦ ὄρου Σαίν Μκλώ καὶ διέλθει μέρος τοῦ φθινοπώρου; Καὶ ἔχι μόνον ἡ βρωνίς, ἀλλὰ καὶ ὁ κ. Μωροά καὶ ὁ κ. Λαφρεσάνζ μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνταποκριτοῦ τοῦ βιενναίου «Ἐθνοῦ Τυχυρόρου» ὅστις ἐκτὶ θὰ εὐρίσκητο ἐν ἀκρᾷ ἐλευθερίᾳ. Θὰ ἦτο ἐξίσαιον.

Καὶ ὁ Φιλήμων ὡς ἐν συμπεράσματι προσέθηκε:

— Ἐκεῖ θὰ περνῶμεν εὐαρέστους ὥρας εἰς τὴν μουσικὴν ἔχμεν εἰς Λάνδ - Κούρτ ἐξαιρετόν κλειδοκυμβάλον.

Ἐπὶ τῆς προκυμίας τῆς ἀποβάθρας θὰ περσεκεύαζετο ἡ διασκεδάσις οἱ ἄνδρες θὰ ἐξήρχοντο εἰς κυνήγιον, ὑπῆρχε δὲ πολὺ θήραμα ἐν Λάνδ Κούρτ, καὶ ὁ κ. Ζακεμαὶν δὲν θὰ τοῖς ἠρνεῖτο βεβαίως ἄθειαν ἀπουσίας ἐν ἀνάγκῃ θὰ ἐπεμπον εἰς τὴν ἐφημερίδα ἐκ Βρετανίας τὰ ἄρθρα των.

Ὁ θεὸς Φιλήμων καὶ ὁ Λαφρεσάνζ ἠσχαλοῦντο πρὸς τακτοποιήσιν τῶν ἀποσκευῶν τῆς βρωνίδος, αὕτη δ' εὔρε καιρὸν νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὸν Φλαβιανόν.

— Θὰ σὰς ἰδῶ πάλιν εἰς Παρισίους ἀμέσως ἄμα ἐπιστρέψετε, τῷ εἶπε χαμηλοφώνως.

Ὁ δὲ νέος ἀπεκρίθη κινήσας ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν.

— Καὶ τότε θὰ μοῦ εἰπῆτε ἴσως διατὶ μοῦ ἐζητήσατε συστατικὰς ἐπιστολάς καὶ διατὶ δὲν τὰς ἐχρησιμοποίησατε.

— Ὡ! νὰ σὰς δώσω λόγον ἀμέσως ἐδέχθη τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ρώσον πρόξενον κ. Μπέντωφ διὰ νὰ τὴν χρησιμοποιήσω μόνον ὅταν θὰ ἐδυσκολεύμην ν' εὐρω τὸν Λαφρεσάνζ, ἐγὼ δὲ ἄμα ἔμαθον ὅτι εἰς Μπραϊτπερτ εὐρίσκονται Γάλλοι, ἀμέσως ὡς γνωρίζετε τὸν εὐρον ἐκεῖ. Ὡς πρὸς τὸν κ. Θεόδωρον Μενδῶ, τὸν ὁποῖον ἐπ' ἴσης συνήντησα ἐδῶ, ἐκεῖνος πρῶτος μὲ ἀνεγνώρισε καὶ ἰσχυρίσθη ὅτι ὁ φοβερός Πίγμαν μὰς ἐπαρουσίασε καὶ τοὺς δύο εἰς τὴν οἰκίαν σας. Ἐγὼ διεμαρτυρήθη μετ' ἀναγκαστικῆς καὶ ζωηρῆς, ἐκρίνα δὲ τότε περιττὸν νὰ χρησιμοποιήσω τὴν σύστασίν σας πρὸς τὸν κύριον ἐκεῖνον.

— Τί χαρακτήρα ποῦ ἔχετε, κάμνει πολὺ κακὰ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀναπαύεται εἰς ὑμᾶς! Ἄ! περὶ πολὺ εὐαρέστους στιγμὰς!

— Διόλου, βρωνίς, ὁ χαρακτήρ μου δὲν εἶνε ὅπως τὸν νομίζετε· ἔχω ὅμως τὰς συμπαθείας μου τὰς ὁποίας δὲν δύναται νὰ καταβάλλῃ τίποτε, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον δικαιολογούνται. Σὰς, ἐπὶ παραδείγματι, βρωνίς, σὰς λατρεύω...

— Ἀφήσατε τώρα τὰς ἐρωτικὰς ὁμολογίας, διότι οὔτε ὁ τόπος των εἶνε ἐνταῦθα, οὔτε ὁ χρόνος.

— Σὰς λατρεύω, ἐπανελάβεν ὁ Φλαβιανὸς ἄνευ στενωχωρίας, θὰ σὰς ἐλάτρευον ὅμως πολὺ περισσότερον ἐὰν κατῶρθων νὰ σὰς ἀπαλλάξω ἀπὸ τοὺς Πίγμαν καὶ τοὺς Μενδῶ.

— Ναί, ἀλλὰ θὰ ἤρχοντο ἄλλοι καὶ σεῖς θέλετε νὰ με ἀπομυνώσετε.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐμελλε νὰ ἐκκινήσῃ, ἡ δὲ θεία Ἐλθίρα ἠνωῖζε τὰς ἀγκάλας καὶ ἔθλιψεν ἐπὶ τῆς καρδίας τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα.

Ἡ βρωνίς, ἀφοῦ ἀπηλλάγη τῆς περιπτύξεως, ἐνηγαλλίσθη μετὰ στοργῆς τὴν Βέρθη, εἰποῦσα εἰς τὸ οὖς αὐτῆς:

— Ὀλίγον καιρὸν σὲ γνωρίζω, κκλό μου κορίτσι, καὶ ὅμως

αἰσθάνομαι διὰ σὲ ἀγάπην, ἡ ὁποία μὲ ἐκπλήττει. Δὲν δύναμαι νὰ σοῦ εἶπω πόσον χαίρω διὰ τὴν γνωριμίαν σου· σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ ἰδῶθῶμεν μετ' ὀλίγον, αἶ! Ἐύχομαι ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας σου.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐμελλε νὰ ἐκκινήσῃ καὶ ἡ κυρία δὲ Γούγκα εἰσῆλθεν εἰς βαγονίον πρώτης θέσεως καὶ προέβαλλε τὴν ὠρχίαν αὐτῆς κεφαλὴν ἀπὸ τῆς θυρίδος· ἠκούσθησαν τρεῖς συριγμοὶ καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία, ἡρέμα κατ' ἀρχὰς φερομένη, ἐνέτεινε μετὰ ταῦτα τὴν ταχύτητα, ἐπὶ πολὺ δ' ἐφαίνετο κινούμενον τὸ ρινόμακτρον τῆς βρωνίδος, ἧτις ἀπέφερε τσοσάτας συμπαθείας πάντων ὅσοι τὴν συνώδευσαν.

Θὰ παρακολουθήσωμεν τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα κατὰ τὴν εἰς Παρισίους ἐπάνοδον αὐτῆς.

Εὐθὺς ὡς ἔμεινε μόνη ἐν τῷ βαγονίῳ, τὸ θελκτικὸν αὐτῆς πρόσωπον ἀνέλαβε τὴν συνήθη αὐτοῦ ὄψιν ἀποβαλὼν τὴν προσωπίδα, καὶ ἡ φυσιογνωμία ἐγένετο τραχεῖα καὶ σκληρὰ· ἀνεβίου δ' ἐν αὐτῇ τὸ πλάσμα, ὃ ἦν πρᾶγματι.

Ὅποια ἄρα ἐγεννῶντο ἐν τῷ νῶαυτῆς σχέδιᾳ; ὁποῖαι ζοφερὰ ἰδέαι ἀνεκυκῶντο ἐν τῇ θελκτικῇ αὐτῆς κεφαλῇ, γεννηθείσας διὰ τὸν ἔρωτα, ζώσης δὲ διὰ ραδιουργιῶν;

Θὰ τὸ μάθωμεν μετ' οὐ πολὺ.

Ἡ βρωνίς μόνη εὐρισκομένη ἐν τῷ βαγονίῳ, δὲν ἐσκέπτετο νὰ κοιμηθῇ· ἐσυλλογίζετο καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς, διηνοιγμένοι ὑπὸ τινος ἰδέας, εἰς ἣν ἦτο προσηλωμένη, ἔλαμπον, προδίδοντες ἀκράτητον ἀπληστίαν.

— Ναί, ἐψιθύρισε μὴ δυναμένη πλέον νὰ περιορίσῃ τὸν λογισμὸν αὐτῆς. Ὡ! ναί, εἶμαι βεβαία! πρόκειται περὶ θησαυροῦ, τὰ πάντα μοὶ δίδουν ἀφορμὴν νὰ τὸ πιστεύσω, καὶ αὐτός ὁ Μωροά, τὸν ὁποῖον ἀποστρέφομαι, εἶνε πεπεισμένος! Ὡ! θὰ ἦνε δυσχερὴς ὁ ἀγών!... καὶ μάτην μὲ ἀγαπᾷ καὶ ἐπαγρυπνεῖ! Ναί! ἀλλὰ μὲ ἀγαπᾷ! Ἐνδόμυχος φωνὴ μοῦ λέγει ὅτι λέγω τὴν ἀλήθειαν! Καὶ ἡδύναμην νὰ γίνω ἐγὼ κάτοχος τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ μόνη, διότι ὁ Λαφρεσάνζ δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ τὸ ἀμφισβητήσῃ· ἴσως θὰ ἔστεργον νὰ τὸν διανέμω μὲζύ του! Ἄλλ' ὁ Μενδῶ τὰ εἰζεύρει ὅλα... ὅ,τι ἠξέυρω ἐγὼ, καὶ εἶνε, ὡς ἐγὼ, πεπεισμένος περὶ τῆς σπουδαιότητος τοῦ χρυσοῦ φύλλου! Ἄ! διατὶ συνεδέθη μετ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον;... διότι εἶνε πεπεισμένος ὅτι ἔχει δικαιώματα ἐπ' ἐμοῦ! Καὶ εἶνε αἰτία... ναί... εἶνε αἰτία ὅτι ὀφείλω νὰ μὴ κρύψω καμμίαν λεπτομέρειαν ἐκ τῆς ἀποστολῆς μου εἰς τοὺς ἄλλους, τοὺς κυρίους μου! Δὲν θὰ γεινῶ λοιπὸν ἰσχυροτέρα καὶ ἐλευθέρα, ἐλευθέρα μὲ ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος θὰ ἀνήκει εἰς ἐμέ... τὸν ὁποῖον θ' ἀγαπῶ! Δὲν θὰ ἔχω ἓνα ἰδικόν μου, ὁ ὁποῖος νὰ ἀνήκῃ μόνον εἰς ἐμέ!

Τὴν πρωίαν ἡ βρωνίς δὲ Γούγκα ἀφίχθη εἰς Δουβρον· ὅτε δ' ἐφθασεν εἰς Καλαί, ἡ πρώτη φροντίς αὐτῆς ὑπῆρξε νὰ μεταβῆ εἰς τὸ ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ τηλεγραφεῖον, ὅπερ εἶνε, ὡς γνωστὸν, ἀναικτὸν διὰ τοὺς ἐπιβάτας.

Τὸ τηλεγράφημα, ὅπερ παρέδωκεν εἰς τὸν ὑπάλληλον, γεγραμμένον διὰ μεγάλων γραμμάτων, φαινομένων ὅτι ὑπὸ ἀνδρικῆς ἐγγραφήθησαν χεῖρες, ἔλεγε:

«Γερτούρῃ Ἐρτσεν. Περιτύλιον Ἀγίου Ὀνωρίου, ὑπ' ἀριθ. 12, Παρισίους. Σιδηροδρομικὸν σταθμὸν Ἀγίου Λαζάρου, ὄραν τετάρτην».

— Τὴν διεύθυνσίν σας ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ ὑπάλληλος, ἐνῶ ἐκείνη ἐπλήρωνε τὴν ἀξίαν τοῦ τηλεγραφήματος.

Ἐίκοσι τρία, ὁδὸς Κλισίου, ἀνταπήνησεν ἀδιστακτικῶς ἡ ψευδοερριέττα Βερνάρδου.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἀπῆλθεν ἐν τάχει, ἡ δὲ κυρία δὲ Γούγκα ἀντὶ νὰ περιμείνη ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ Ἁγίου Λαζάρου νὰ παρατηρήσῃ τὰς ἀποσκευὰς αὐτῆς ἔδωκε μετὰ φιλοδωρήματος εἰς τινὰ ὑπάλληλον ἀργυροῦν νόμισμα, τὸ δελτίον, τὰ κλειδιά καὶ τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς, ἀναλαβόντα νὰ μισθώσῃ ὄχημα καὶ νὰ μεταφέρῃ δύο κιβώτια εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Προνύ, καὶ προύχωρησεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθυσαν...

— Θέλετε μίαν ὠραίαν ἀνθοδέσμη, κυρία... ἀγαπάτε τὰ ἄνθη, τ' ἀγαπάτε; Ἔχω ὠραία ρόδα. Θέλετε νὰ σᾶς τὰ φέρω εἰς τὸ σπῆτι; ... Ἀγαπάτε τὰ ἄνθη, κυρία!...

Ἦν ἡ Γερτρούδη Ἔρτσεν, ἔχουσα ἐν κανίστρῳ, ἀνηρημένῳ ἀπὸ τοῦ λαίμου, δέματα πολλὰ ἀνθῶν, ἡ δὲ βραωνίς ἔστη... — τί τοῦτου φυσικώτερον; — Καὶ χωρὶς νὰ ρίψῃ γύρω τῆς βλέμμα, εἰς συνείθιζεν ἄλλως πάντοτε νὰ πράττῃ, ἡσύχασε αὐτὴ τε καὶ ἡ Γερτρούδη, διότι οὐδεὶς προσεῖχεν εἰς αὐτάς.

Ἡ κ. δὲ Γούγκα ἔκυψεν ἵνα ὁσφρανθῇ τὰ ἄνθη.

— Ἰδοὺ, κυρία, ὠραία ἄνθη, ὁροσερά.

— Εἶνε εἰς Πικρισίους ὁ πρίγκηψ; ἠρώτησεν ἡ βραωνίς ἀκριβῶς μετ' ἀρκούσης δυνάμεως ἵνα ἐννοήσῃ ἡ Γερτρούδη τὴν σημασίαν τῶν λόγων τῆς.

— Ὁχι, ἀνεχώρησε πρὸ δύο ἡμερῶν.

— Καὶ ποῦ ἐπῆγεν;

— Εἰς τὸ κυνήγι, εἰς τοῦ βραῶνου Ἀγγερλακ.

— Τηλεγράφησε εἰς τὸν θαλαμηπόλον Αὐγουστὸν.

— Καλά.

— Πρέπει νὰ τηλεγραφῆσῃς ἀμέσως «Ἐρριέττα νύκτα λίαν τεταραγμένη».

— Καλά.

— Καὶ νὰ ὑπογράψῃς «Γερτρούδη».

— Ναί, κυρία, δὲν ἤμπορῶ νὰ σᾶς τὰ δώσω ὀλιγώτερον ἀπὸ 20 λεπτά.

Διαβάτης τις ἐπλησίασε καὶ καταγερευθεὶς ἐκ τῆς ὠραιότητος τῆς κ. δὲ Γούγκα ἔστρεφε γύρω αὐτῆς.

Ἡ βραωνίς ἔλαβε δύο δέσμας ρόδων, τὰ ἐπλήρωσεν, ἀφοῦ ἱκανῶς ἐχρονοτρίβησεν ἀναζητοῦσα ἐν τῷ θυλακίῳ τῆς τὰ νομίσματα.

— Καὶ ἔπειτα, κυρία; ὑπέλαβεν ἡ Γερτρούδη.

Ὁ διαβάτης ἀπεμακρύνθη.

— Τίποτε φρόντιζε μόνον περὶ τοῦ πρίγκηπος.

Ἡ κ. δὲ Γούγκα ἀπεμακρύνετο.

— Κυρία, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ καὶ ἱκετευτικῶς ἡ ἀνθώπωλις.

Ἡ κ. δὲ Γούγκα συνέσπασε τὰς ὀφρῦς:

— Τί τρέχει πάλιν; εἶπε.

— Κυρία, ἔλαβα μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν Γότλιβ καὶ εἶνε ἄρρωστος, μοῦ γράφει ὅτι ἐάν μείνη ἀκόμη πολὺ εἰς Σπανδάου, θ' ἀποθάνῃ χωρὶς ἄλλο.

— Σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ φροντίσω δι' αὐτόν.

— Ὄ! εὐχαριστῶ, κυρία, εἶσθε καλὴ!

Καὶ ἡ Γερτρούδη ἐπανάλαβε τὸν ὁρμόν τῆς ἀρχίσασαπάλιν νὰ φωνάζῃ:

— Πάρετε ἄνθη, κύριοι καὶ κυρία. . . ποῖος θέλει καλὰ τριαντάφυλλα, ἡλιοτρόπια, ὠραία γαρούφαλα.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἀπήρχετο ἐκ τοῦ σταθμοῦ διὰ νεύματος ἔκραξεν ἕνα ἀμαξηλάτην.

— Εἰς τοῦ φωτογράφου Μερτάν, εἶπεν, ὁδὸς Εἰρήνης.

Ἡ ἀμαξὴ ἀπῆλθεν ἐν τάχει, μετὰ δέκα δὲ λεπτὰ ἡ νεκρὰ γυνὴ ἀνήρχετο εἰς τὸν τέταρτον ὄροφον ὅπου ἦν ὁ φωτογράφος.

Ὁ πρόδρομος ἦτο κενός, ἀλλ' εἰς τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος ὑψηλὸς καὶ ξανθοπώγων ἀνὴρ ὅστις ἐθάπτιζεν εἰς ὄξέα τὴν φωτογραφικὴν πλάκα ἐχαιρέτισε μετὰ σπουδῆς προχωρήσας εἰς προὔπαντησιν τῆς γυναικός.

— Καλὴ ἡμέρα, Φράντς, τῷ εἶπεν ἡ κ. δὲ Γούγκα τείνασα αὐτῷ τὴν χεῖρα.

Ὁ νεκρὸς φωτογράφος ἠρυθρίασεν ἐκ χαρᾶς.

— Ὄ! πόσον εἶσθε ὠραία, βραωνίς! . . . ἀνεκράξεν.

Ἡ κ. δὲ Γούγκα ἐνευσεν αὐτῷ διὰ τοῦ δακτύλου νὰ σιωπήσῃ.

— Δὲν εἶνε ἐδῶ ὁ κύριος; ἠρώτησε.

Ὁ Φράντς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὁχι, εἶνε εἰς Ἀγγιὲν ἀνεχώρησεν ἑνωρίς. οὔτε κύριος ὑπάρχει, οὔτε πελάτης, εἶμαι μόνος· τί ἔχετε ὅμως κατὰ τοῦ κυρίου μου;

— Τίποτε, εἶμαι μόνον μαζὺ σου θυμωμένη, ἀγαπητέ μου Φράντς, μαζὺ σου χαίρω δὲ ὅτι σ' εὐρίσκω μόνον . . . θὰ συντομεύσω τὰς λεπτομερείας . . . καὶ ἐπειδὴ βιάζομαι πολὺ . . .

— Ἄ! βιάζεσθε . . .

— Ναί, διότι πρέπει ν' ἀναχωρήσῃς εἰς Ἀγγλίαν, σήμερον μάλιστα.

Ὁ Φράντς δὲν συνωφρυνόθη τὸ παράπαν, συνειθισμένος εἰς τὰς τοιαύτας ἀποστολάς.

— Νὰ γράψῃς γρήγορα πρὸς τὸν προϊστάμενόν σου ὅτι συγγενὴς τις ἠσθένησε . . . τέλος πάντων θὰ τὰ διορθώσῃς σύ.

— Ναί, βραωνίς, θὰ τὰ διορθώσω μῆπως δὲν εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σου!

— Τὸ γνωρίζω, ναί, τὸ γνωρίζω! . . . Φράντς Μύλλερ, καὶ σὲ εὐγνωμονῶ πολὺ. Ἔχεις κανένα ν' ἀφήσῃς ἐδῶ διὰ νὰ σὲ ἀντιπροσωπεύσῃ;

— Ναί, βραωνίς, ἔχω παντοτε ἕνα πρόχειρον.

— Ὄστε πηγαίνομεν καλὰ.

— Καὶ αἱ ὁδηγίαι μου;

— Εἶνε ἀπλούσταται. Θὰ ἀναχωρήσῃς τὸ ἑσπέρας εἰς Μπραίτπορτ.

— Ὅπου ὑπάρχουν λουτρά, πλησίον τῆς Βεῦμούθης;

— Μάλιστα . . . Φρόντισε νὰ λάβῃς μαζὶ σου δυνατὴν φωτογραφικὴν μηχανὴν καὶ ἅμα φθάσῃς εἰς τὸ Μπραίτπορτ ζήτησε ἕνα περίπτερον, ἀρκετὰ κομψόν, εἰς τὸ ὅποιον κατοικεῖ ἡ οἰκογένεια Σιδωναί . . . ἐνθυμήσου καλὰ τὸ ὄνομα· εἶνε ἕνας θεῖος, μία θεία, γελοῖα πρόσωπα, καὶ ἡ ἀνεψιά, μία εὐμορφὴ κόρη, ἡ δεσποινίς δὲ Κερμόρ, καὶ αὐτοὶ ἐξένισαν τὸν φίλον μας Θεόδωρον Μενδώ. Ἄλλ' αὐτὸς ὁ Θεόδωρος ἐφάνη ἀδέξιος, διατρέχει τώρα μεγάλους κινδύνους, διότι καταδιώκεται στενωτάτα ὑπὸ τῆς ἀγγλικῆς ἀστυνομίας.

Ὁ Φράντς Μύλλερ ἐπὶ πρῶτα διὰ τοῦ βλέμματός τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα.

— Ἐφάνη ἀδέξιος, εἶπε μετὰ τόνου ἡ κ. δὲ Γούγκα, καὶ τοῦτο εἰμπορεῖ νὰ τὸ πάθῃ ὁ καθείς, ἀλλὰ γνωρίζεις καλὰ, ὡς καὶ ἐγώ, ἀγαπητέ μου Φράντς, ὅτι δὲν ἔχομεν δικαίωμα νὰ κἀμνωμεν πράγματα ἀνάποδα.

Ὁ Φράντς Μύλλερ ἤκουε πάντοτε τὴν κ. δὲ Γούγκα μὴ δυνάμενος ἀκόμη νὰ ἐννοήσῃ κατὰ τινὰ τρόπον θὰ συντελεῖ ἡ φωτογραφικὴ μηχανὴ εἰς λύτρωσιν τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ.

— Βιάζεσαι πολὺ, ἀγαπητέ μου Φράντς, τῷ εἶπεν ἡ βαρωνίς, ἐννοοῦσα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τί ἤθελε νὰ εἶπῃ καὶ ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν, σὲ παρακαλῶ. Ἐξκολουθῶ λοιπόν. Θὰ ὑπάγῃς νὰ κατοικήσῃς εἰς ξενοδοχεῖον, τὸ ὅποιον εἶνε εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δρόμου, ἀπέναντι εἰς τὸ περίπτερον ἂν καὶ ὁ δρόμος εἶνε εὐρύτατος καὶ τὸ περίπτερον κἄπως παράμερον, διότι εἶνε ἐντὸς τοῦ κήπου, μὴ ταῦτα θ' ἀνταποκρίνεσαι μετὰ τοῦ Θεοδώρου διὰ τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς σου· εἶνε εἰδοποιημένος, καὶ ἄμα ἰδῆ ὅτι ἐχαλαρώθη ἡ ἐπιτήρησις, θὰ σὲ εἰδοποιήσῃ, θὰ γράψῃ ἐπὶ φύλλου χάρτου μὲ μεγάλα γράμματα, σὺ θὰ φωτογραφήσῃς τὸ χαρτὶ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον θὰ ἰδῆς εἰς τὸ παραθύρον, καὶ ἔπειτα μὲ ἄλλην μηχανὴν παριστώσαν μεγάλα τὰ ἀντικείμενα θὰ ἔχῃς τὴν ἐπιστολήν, ἢ καλλίτερα τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ. Ἐζήτησα μάλιστα τῶρα δι' αὐτὸν ἐν διαβατήριον ἀπὸ τὸν Μπέντωφ, τὸ διαβατήριον αὐτὸ θὰ σταλῇ εἰς σέ, ἄμα δὲ τὸ λάβῃς καὶ ἄμα ὁ Μενδῶ σὲ εἰδοποιήσῃ ὅτι θὰ εἰμπορέσῃ νὰ διαβῇ νύκτα, χωρὶς νὰ ἐπιτηρῆται, θὰ ἔλθῃ νὰ σὲ εὔρη, θὰ τοῦ δώσῃς σὺ τὸ διαβατήριον καὶ θὰ ἐπιστρέψετε καὶ οἱ δύο εἰς Παρισίους, φροντίζεις δὲ αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ δείξῃς εἰς ὅλους ὅλας τὰς φωτογραφικὰς σου συσκευάς. Αὐτὸ τὸ μέσον εὐρήκα πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ ἡμετέρου Θεοδώρου ἀπὸ τῆς ἀμηχανίας.

— Αὐτὸ εἶνε ἐξάκιστον, βαρωνίς, εἶνε πνευματώδες, σὰς ὁμολογῶ δὲ ὅτι δὲν ἐγνώριζα διόλου ποῦ θὰ κατῆντα ἡ ὁμιλία σας μὲ τὴν φωτογραφικὴν σας μηχανήν. Πολὺ πιθανὸν ὁ Μενδῶ νὰ μοῦ διαβιβάσῃ ὅ, τι θέλει.

— Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι.

— Ἐντελῶς, σὰς ἐνόησα καθ' ὅλα.

— Ὁ κόμης Μπέντωφ θὰ λάβῃ αὐτὸ τὸ ἐσπέρας τηλεγράφημά μου, τὸν εἰδοποίησα χθὲς δι' ἐπιστολῆς, ὥστε θὰ εὐρῆς τὸ διαβατήριον ἑτοιμον ὅταν φθάσῃς ἐκεῖ μετὰ τρεῖς δὲ ἡμέρας, τέσσαρας τὸ πολὺ, δύνασαι νὰ εἶσαι ὀπίσω εἰς Παρισίους. Σὲ ἀφίνω λοιπόν, καλὸ ταξίδι, καλὴν ἐπιτυχίαν καὶ καλὴν ἐντάμωσιν. Ἄς ἐπιτύχῃ ἡ ἐμπιστευτικὴ αὐτῆ ἐντολή, καὶ σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι ἐντὸς δύο ἐτῶν θὰ ἔχῃς φωτογραφεῖν εἰς τὴν ὁδὸν Γουλιέλμου, ἐν Βερολίῳ μάλιστα.

— Ὁ Θεὸς νὰ σας ἀκούσῃ, βαρωνίς, ὁ Θεὸς νὰ σας ἀκούσῃ, ἀλλ' αὐτὸ θ' ἀργήσῃ ἀκόμη.

— Ἐχε ὑπομονήν.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἡ κ. δὲ Γούγκα ἐξῆλθε τοῦ φωτογραφείου καὶ μετὰ μικρὸν ἀφικνεῖτο εἰς τὴν ὁδὸν Προνύ, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ταυτοχρόνως μετὰ τῶν ἀποσκευῶν αὐτῆς.

Θὰ ὑπερβῶμεν τετραήμερον χρονικὸν διάστημα μεταφέροντες τὸν ἀνεκνώστην εἰς τοῦ βαρῶνου Ἀγκερλακ, ὅστις κα-

τοικεῖ ὠραῖον μέγαρον ἐπὶ τῶν ὑψωμάτων τῆς ὁδοῦ Πιγάλλου.

Κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν τῆς ἐσπέρας λεπτὴ καὶ πυκνὴ βροχὴ καθίστα ἐρήμους τὰς ὁδοὺς ὠραία ἄμαξα ἐξευγμένη εἰς δύο ρωσικοὺς ἵππους ἀνήρχετο τὸ λιθόστρωτον τῆς ὁδοῦ Πιγάλλου, ἔστη δὲ πρὸ τῶν κιγκλίδων τοῦ μεγάρου Ἀγκερλακ, φωτιζομένου ὑπὸ δύο μεγάλων φανῶν προσηρμοσμένων ἐπὶ τῶν τοίχων, καὶ εἰς τὴν δυνατὴν φωνὴν τοῦ θεράποντος εἰπόντος τῷ ἀμαξήλατῃ νὰ χωρήσῃ μέχρι τῆς θύρας, ἡ ἄμαξα διὰ μικρᾶς ἐπὶ τοῦ ἀμυώδους ἐδάφους καμπῆς ἐφθασε πρὸ ὠραίου περιστυλίου ἐκ λευκοῦ μαρμάρου μετὰ περιφοράματος ἐκ στιλπνοῦ καὶ ἐγγλύφου χάλυθος.

Ἄνω τοῦ περιστυλίου ἀνέμενον ἀνὴρ δὲν ἦτο ὁ ἰδιοκτήτης, τοῦ μεγάρου, ἀλλ' εἰς τῶν γνωστῶν ἡμῶν, ὁ ταγματάρχης Ἐρμαν Γούντερ.

— Ἐνδοξότατε, εἶπε γερμανιστὶ μετὰ χαιρετισμοῦ ἄκρον ἐμφαίνοντος σεβασμὸν, ὑποβάλλω ὑμῖν τὰ σέβη μου.

— Ὁμιλήσατε γαλλιστί, Γούντερ, ἀνταπήντησε δρυμέως ὁ γέρον, ὃν ὁ ταγματάρχης ἐτίμησε διὰ τῆς προσηγορίας τοῦ «ἐνδοξοτάτου», ὁμιλήσατε γαλλιστί· γνωρίζετε ὅτι αὐταὶ εἶνε αἱ διαταγαὶ μου. . . περιττὸν κατὰ πάσαν στιγμὴν νὰ λέγωμεν τὴν ἐθνότητά μας εἰς τοὺς θεράποντας, οἱ ὅποιοι μᾶς ὑπηρετοῦν, μᾶς ἀκούουν καὶ μᾶς κατασκοπεύουν.

Ὁ ταγματάρχης Γούντερ προσεκλίνατο ἐτι μᾶλλον ἐδαφιαίως, ὁ δὲ γέρον διέβη τὸν πρόδομον καὶ ἀνήρχετο τὴν κλίμακα ὡς ἄνθρωπος γνωρίζων πάσας τὰς διαιρέσεις.

Ἡ φυσιογνωμία αὐτοῦ ἐφωτίζετο ὑπὸ τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ πολυφώτων, ἦν δ' ὡς εἶδομεν ὑψηλὸς καὶ λιγνός ἂν καὶ ὑπερέβαινε τὸ ἐξῆκοστὸν κατὰ τινὰς δεκάδας, ἐν τούτοις ἦτο ἰσχυρὰς κράσεως. Ἐπὶ τοῦ φαλακροῦ αὐτοῦ μετώπου ἐφαίνοντο λευκοὶ τινες βόστρυχοι· ἦν ἀγένειος μὲ ἐξυρισμένον πρόσωπον, τὴν δὲ προτομήν εἶχεν ὁμοίαν μὲ ἀρπακτικὸν ὄρνέον, καὶ ὀφθαλμοὺς καθαρούς καὶ λάμποντας μετὰ τροχέων βλεφάρων.

— Ἐφθασεν ὁ αἰδέσιμος Φλήγ; ἠρώτησε τὸν ταγματάρχην.

— Ναί, ἐνδοξότατε.

— Ἐφροσύμην μὴ ἡμποδίσθῃ εἰς τὰ βόρεια, διότι εὐρίσκειται εἰς ἐμπιστευτικὰς περιοδείας.

— Εἰδοποιήθη, ἐνδοξότατε.

Ὁ πρίγκηψ ἔστη ἐν μέσῳ τῆς κλίμακος.

— Καὶ ὁ εἰς Ἀγγλίαν ταξιδιώτης μας; ὑπέλαβεν ἡμιφώνως.

— Ἐνδοξότατε, ἀνταπήντησεν ὁ ταγματάρχης Γούντερ, θὰ ἐπέστρεψεν εἰς Παρισίους πρὸ μιᾶς ὥρας.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Ναί, ἐνδοξότατε, ἐκτὸς μόνον ἐὰν ἐξετροχιάσθῃ ἡ ἀμαξοστοιχία, διότι ἔλαβον κρυπτογραφικὸν τηλεγράφημα ἐκ Βουλόνης.

— Θαυμάσια.

Καὶ ὁ πρίγκηψ ἐξκολουθήσας τὴν ἀνάβασιν εὐρέθη ἐπὶ τοῦ ἐκ λευκοῦ μαρμάρου πλατυσκαλοῦ τοῦ πρώτου ὀρόφου.

Ὁ ταγματάρχης προηγεῖτο ἀνείγων αὐτῷ τὰς διπλὰς θύρας.

Ἄφου ὁ πρίγκηψ ἀηλθε μετὰ τοῦ ὀδηγοῦ σειρὰν ὀρωματίων πλουσίας ἠΰτρεπισμένων, ἐφθασαν εἰς μικρὰν αἴθουσαν, ἐν ἣ εὐρίσκειτο ἀπλῆ στρογγύλη τραπέζα κεκαλυμμένη ὑπὸ πρασί-

νου τάπητος καὶ διαφόρων τετραδίων, μελανοδοχείων καὶ λοιπῶν περὶ αὐτὴν ὑπῆρχον τρεῖς ἄνδρες, ὧν ὁ εἷς ἐκ τῆς μακρᾶς ρεδιγκότας καὶ τοῦ λευκοῦ περιλαιμίου καὶ τοῦ πλατέος λαϊμοδέτου ἐφαίνετο ὅτι ἦν ὁ ἱερεὺς.

Ἡ κατέρυθρος ὑπὸ τῶν φλογώσεων μορφὴ τοῦ αἰδεσίμου Φλήγ ἦτο τεταραγμένη, πολὺ δὲ καὶ ἀτημέλητος κόμη περιέστεφε τὸ ἱκανῶς φαλακρὸν αὐτοῦ κρανίον.

Καὶ αὐτὸς προσεκλίνατο ἐδαφιαίως εἰς ἔνδειξιν δουλοπρεπεστάτης ταπεινότητος.

Δι' ὀλίγων θὰ περιγράψωμεν τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἄλλων δύο.

Ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν, νέος καὶ κομψός, στρατιωτικοῦ παραστήματος καὶ πῶς δύσκαμπτος, εἶνε ὁ συνταγματάρχης Ὁθων Χέγκελ, μεγάλας ἔχων σχέσεις ἐν τῇ παρισινῇ κοινωνίᾳ ἐπολιτογραφηθῆς Δανὸς καὶ ἐπειδὴ ὁ συνταγματάρχης κόμης εἶνε καλκαμωμένος, ἐράσιμος, χαρίεις καὶ πλουσιώτατος, οὐδεὶς σκέπτεται νὰ τῷ διαμισοθητῆσθαι τὴν νέαν ἰθαγένειαν αὐτοῦ.

Ἰδὼν ὁ κόμης Ὁθων ἐκείνον ὃν ὁταγματάρχης Ἐρμαν Γούντερ ὠνόμασεν ἐνδοξότατον, συνήνωσεν ἀμέσως ἐν εὐθυγραμμίᾳ τοὺς πόδας καὶ ἐχαιρέτισε διὰ ξηρᾶς κινήσεως τῆς κεφαλῆς, ἣν ἀφῆκεν ἐπὶ μικρὸν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦστήθους.

— Καλὴ ἡμέρα, ἀγαπητέ μου συνταγματάρχα, εἶπεν ὁ πρίγκηψ τείνας φιλικῶς τὴν χεῖρα, ἐνῶ τὴν φιλοφροσύνην ταύτην καὶ τὴν ἐκτίμησιν δὲν ἔδειξε πρὸς τὸν ταγματάρχην Γούντερ.

Ἐν τῷ βᾶθει τῆς αἰθούσης φαίνεται δυσκόλως κινούμενον ὃν τι στρογγύλον, φέρον μύστακας καὶ πώγωνα μίξοπόλιον. εἰς τοὺς μικροὺς καὶ ἐξέχοντας ὀφθαλμοὺς φέρει χρυσᾶ δίοπτρα, γρυπώτης δὲ ρίς ἐπικυροῖ ἐν τῇ γελοίᾳ ταύτῃ φυσιογνωμίᾳ τὸν ἰσραηλιτικὸν του χαρακτήρα.

Εἶνε ὁ βαρῶνος Γόρφ γνωστός ἐν τε τῇ Τραπεζῇ καὶ τῷ Χρηματιστηρίῳ.

— Καλημέρα, Γόρφ, καλημέρα, ἀγαπητέ μου, εἶπεν ὁ πρίγκηψ, πολὺ καλὰ, ἡσυχάσατε.

Καὶ ὁ ἐνδοξότατος χαιρετίζει τὸν τραπέζιτην ὑψώσας δύο δακτύλους.

Ὁ βαρῶνος Γόρφ προστρίβει πυρετωδῶς τὰς χεῖρας καὶ ἐξακολουθεῖ τὰς ὑποκλίσεις του χωρὶς νὰ κατορθώσῃ τὴν παῦσιν αὐτῶν.

Ἐπὶ τέλους ὁ ἐνδοξότατος καθίζει ἐπὶ ἐδωλίου, ὕπερ προσήνεγκεν ὁ αἰδεσίμος Φλήγ, ὁ δὲ τραπέζιτης ἐπὶ ἀνακλιντροῦ, ὅπου κατώρθωσε νὰ εὕρῃ τὴν ἡσυχίαν καὶ ἀκίνησιν του.

Μετὰ τινὰ κοινὰ καὶ τετριμμένα, ὁ πρίγκηψ ἔγερθεὶς καθίζει ἐν ἔρῳ τινί.

— Ποῖοι θεράποντες φρουροῦσιν εἰς τὸν ἀντιθαλαμὸν; ἠρώτησεν.

— Ὁ Κάρλ καὶ ὁ Δανιήλ.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ ὑψηλότατος διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς, ἐδώκατε διαταγὴν νὰ μὴ ἀφήσουν κανένα νὰ εἰσέλθῃ;

— Ναί, ἐνδοξότατε, ἀνταπήνητησεν ὁ ταγματάρχης Γούντερ.

Ὁ πρίγκηψ δεικνύει τὴν ἐκ δεξιῶν ἔρῳ τῷ συνταγματάρχῃ κόμητι Ὁθωνι Χέγκελ καὶ τὴν ἐξ εὐωνύμων τῷ ταγματάρχῃ Ἐρμαν Γούντερ, κατόπιν δὲ καθίζει μόνος τῶν ὁ βαρῶνος Γόρφ καὶ ὁ ἱερεὺς Φλήγ.

Δύο θέσεις μένουσι κενά.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ πρίγκηψ ἡμιφώνως, ἡ συνεδρίασις ἀρχεται!

Μετὰ σύντομον δὲ σιωπὴν ἐπαναλαμβάνει τὸν λόγον:

— Κύριοι, μολοντί δύο ἐκ τῶν ἐνεργῶν τοῦ συμβουλίου μελῶν δὲν ἔφθασαν εἰσέτι, νομίζω ὅτι ὀφείλομεν ν' ἀρχίσωμεν.

Οἱ πάντες ἐπιδοκιμάζουσι.

— Συνεκλήθημεν δι' ἰδιαιτέρως δηλοποιήσεως εἰς ἕκτακτον συνεδρίασιν, διότι δὲν ὀφείλωμεν νὰ ἴδωμεν ἀλλήλους, κατὰ τὴν ἡμετέραν συνθήειαν, ἢ τὴν τελευταίαν πέμπτην τοῦ μηνός· μέχρις οὐ δὲ παρευρεθῶμεν ὅλοι, δυνάμεθα νὰ διεξάγωμεν τὰς τρεχούσας ὑποθέσεις, εἴτα δὲ θὰ ἔχωμεν πλέον ν' ἀσχοληθῶμεν μόνον περὶ τῆς γενησομένης ἡμῖν ἀνακρινώσεως. Τὸν λόγον ἔχει ὁ αἰδεσίμος ἱερεὺς.

Ὁ διαμαρτυρούμενος ἱερεὺς ἐξήγαγε τοῦ σημειωματαρίου του μικκύλον χάρτην, ἐφ' οὗ ἦσαν γεγραμμένα διὰ μολυβδοκονδύλου δυσδιάκριτὰ τινὰ σημεῖα.

— Περιήλθον ἐπὶ ἐξ ἐβδομάδας, καὶ τοῦτο μ' ἐστέρησε τῆς τιμῆς νὰ παραστῶ εἰς τὴν τελευταίαν ἡμῶν συνεδρίασιν καὶ νὰ εὐρεθῶ...

Ὁ πρίγκηψ ἐποίησε διὰ τῆς χειρὸς ἀπότομον κίνημα.

— Εἰς τὸ προκείμενον, κύριε Φλήγ, ἐνθυμούμεθα πολὺ καλὰ ὅτι δὲν σὰς εἶδομεν κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος μηνός καὶ ἐπομένως τὰ ρητορικά σχήματα ἀποβαίνουσιν ὅλως περιττά. Ἐμπρός.

Ὁ κύριος Φλήγ ἐφάνη μεγάλως δυσαρεστηθεὶς· αἴφνης δ' ὠχρίασεν, ἐνῶ ἐν μέσῳ τῆς ὠχρότητος ἐκείνης παρήλλασεν ἡ ἐρυθρότης αὐτοῦ.

— Ἐνδοξότατε, εἶπε διὰ φωνῆς, ἧς ἡ συγκίνησις καὶ ἡ ὀργὴ καθίστων βραγχνήν, ἐνόμισα ὅτι ἠδυνάμην νὰ...

Ὁ πρίγκηψ διέκοψεν αὐτὸν καὶ πάλιν.

— Καλὰ, καλὰ, ἐτελείωσε πλέον αὐτό... λυπεῖσαι πολὺ... τὸ ἐννοοῦμεν, ἔλα, εἰς τὸ προκείμενον.

Ὁ αἰδεσίμος Φλήγ ἠναγκάσθη νὰ ὑπακούσῃ.

— Ἐπὶ ἐξ ἐβδομάδας ἕκαμα διαλέξεις εἰς τὰ χωρία τῆς νήσου Ἐνδρέ, εἰς τὰ σιδηρουργεῖα καὶ συνεργεῖα τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ, εἰς τὰ χωρία, τὰ ὅποια γειτνιαζουσι μὲ τὰ ἐν τῇ Μεσογείῳ ἐργοστάσια Forges et Chantiers, καὶ πανταχοῦ ἔτυχον θερμῆς ὑποδοχῆς. Οἱ ἐργάται προσῆλθον ἄθροισι, ἤκουσαν ἀπλήστως τὸν καλὸν λόγον καὶ ἡ ἔλαχιστη πρόφασις θ' ἀρέσθη πρὸς ἐκρηξίν ἀπεργίας. Ὁμίλησα πρὸς τοὺς ἐργάτας περὶ τῶν δικαίων αὐτῶν, περὶ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῆς ὁποίας εἶνε θύματα, περὶ τῶν ἀγαθῶν τῆς ἐπαναστάσεως καὶ περὶ τῆς νέας ἐποχῆς, ἡ ὁποία βεβαίως θ' ἀνοιχθῇ ἐνώπιόν των.

Ὁ πρίγκηψ ἐγνωμάτευε διὰ τῆς κεφαλῆς.

— Ἴδου τὸ θέμα μου, ἐξηκολούθησεν εἰπὼν ὁ κύριος Φλήγ, καὶ δυνάμει νὰ εἶπω ὅτι τὸ ἀνέπτυξα μετὰ τινος ἐπιτυχίας. Ἐντὸς ἐξ ἐβδομάδων ἕκαμα τεσσαράκοντα διαλέξεις... τὸ ἐσπέρως... διότι εἶχον ἄλλας ἀσχολίας τὴν ἡμέραν... Εἰς τὰ ἐργοστάσια, εἰς τὰ συνεργεῖα, ἀριθμοῦμεν τοὐλάχιστον δύο ὀπαδοὺς, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ τῶν ἐπιστατῶν, οἱ ὅποιοι σηκίουν ἐπὶ τῶν συνεργατῶν των. Φυσικῶς ἐργάζονται εἰς διάδοσιν τῶν ἰδεῶν ἡμῶν καὶ φυλάττουσι τὴν καταλληλὸν στιγμήν.

— Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ, εἶπε καὶ πάλιν ὁ πρίγκηψ, σὰς συγχαίρω, κύριε Φλήγ· τὰ ἡμέτερα ὄπλα, ἡ μεγάλη ἡ-

μῶν ἰσχύς ἐγκείται εἰς τὴν ἐκρηξίν τῆς ἐπαναστάσεως, ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων καὶ εἰς τὴν προφύλαξιν ἡμῶν ἀπ' αὐτῆς· νὰ μὴ τὸ λησμονῆτε αὐτό, κύριοι, νὰ μὴ τὸ λησμονῆτε ποτέ! Δὲν πολεμεῖ τις μόνον ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, νικᾷ τις ἐν ἔθνει καταστρέφων τὴν βιομηχανίαν του, τὸ ἐμπόριόν του καλλίτερον, ἢ χύνων τὸ αἷμα τῶν στρατιωτῶν του, διὰ τὸν ἀπλούστατον αὐτὸν λόγον ὅτι χύνοντες τὸ ξένον αἷμα, χύνομεν ἅμα καὶ τὸ ἰδικόν μας. Λοιπὸν ὁ ἡμέτερος πόλεμος, ὁ ἡμέτερος τρόπος τοῦ μάχεσθαι συνίσταται εἰς τὸ νὰ προσβάλλωμεν τὰς ζωτικὰς χώρας μιᾶς δυνάμεως... Ἔχετε ἄλλο τι νὰ προσθέσετε, αἰδέσιμε πάτερ;

— Τίποτε, ἐνδοξότατε, ἐκτός μόνον ὅτι ἔχω εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κομιτάτου τὰ ὀνόματα τῶν πρακτόρων, τοὺς ὁποίους δυνάμεθα νὰ χρησιμοποιήσωμεν εἰς τὰ ἐργαστάσια, περὶ τῶν ὁποίων ἐπεχείρησα τὴν περιήγησίν μου. Εἶνε ὁμοειθεῖς μας, ἰδικοὶ μας ἄνθρωποι, εἰς τοὺς ὁποίους δυνάμεθα κάλλιστα νὰ βασισηθῶμεν· ἐξήλεγξα αὐτούς, δυνάμεθα δὲ κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀπεργίας νὰ στείλωμεν εἰς ἕκαστον αὐτῶν χρήματα καὶ τὰ ποσὰ θὰ διανεμηθῶσι τακτικῶς. Ἐπέρανα τὴν ἐκθέσιν μου.

Ὁ πρίγκηψ νῆχαρίστησε τῷ Φλήγ κατανεύσας.

— Καὶ σῆς, ταγματάρχα; ἠρώτησε.

— Ἐγὼ ἔχω νὰ δώσω μόνον τὰς ἐκθέσεις περὶ τῶν ἐν Μελοκόβη ἀπεργιῶν. Τὰ ἀγγειοπλαστικὰ κατεστράφησαν, ἀλλ' ἐμάθετε βεβαίως ἐκ τῶν ἐφημερίδων τὰ γενόμενα, ἐνδοξότατε.

— Ἀσφαλῶς, ταγματάρχα, ἀσφαλῶς, καὶ τὰ εἰς Κιελ ἐργαστάσια ἔλαβον ἤδη νέαν ὄθησιν. Συμφωνίαι ἐγένοντο ἤδη, ἕτεροι γίνονται καὶ ἄλλαι παρουσιάζονται... Βλέπετε, κύριοι, ὅτι καὶ εἰς αὐτὸ ἀκόμη τὸ συμβούλιον ὑψώθησαν φωναὶ κατὰ τῶν ἀπεργιῶν, τῶν ὁποίων διημφισβήτουν τὴν ὠφέλειαν. Ἐβεβαίουν ὅτι τὰ ἐν Μελοκόβη - Ρέτζη ἐργαστάσια δὲν εἶχον καμμίαν σημασίαν· βλέπετε δέ, σῆς ἀποδεικνύομεν ὅτι «δὲν ὑπάρχουσι περιφρονητέαι ποσότητες».

Καὶ ἡ Α. Ὑψηλότης ἐμεδίασεν ὀλίγον· ὁ δὲ βραῶνος Γόρφ ἔκρουσε τὰς παχείας αὐτοῦ χεῖρας.

— Ἐξαίρετα, ἐξαίρετα! ἀνέκραξε, λαμπρά!

— Καὶ σῆς, βραῶνε;

Ὁ βραῶνος ἔκυψεν ὀλίγον καὶ ἐγένετο ἀφανῆς ὑπὸ τὴν τράπεζαν διὰ μεγάλης ὁμως θυσίας ἀνεφάνη καὶ ἐφέλλισέ τινα ἀκατανόητα. Εἶτα ἀφείε τὸν λόγον ἐσημείου ἐκ μνήμης ἐπὶ χάρτου διὰ μολυβδοκοινδύλου ἀριθμούς· καὶ οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἦσαν εὐγλωττότατοι.

Ὁ βραῶνος Γόρφ ἦν ὁ τραπέζιτης τῆς εταιρίας καὶ ὑπελόγιζε τὰ ἐν τῷ ταμείῳ χρεώγραφα.

Ἐκερδοσκόπησε κατὰ τὸν μῆνα ἐκεῖνον ἐπὶ τῶν μετοχῶν καὶ τῶν ὁμολογιῶν τῆς γαλλοαιγυπτιακῆς Τραπεζῆς, ἐπὶ τῶν μετοχῶν σιδηροδρόμων τινῶν ἐν χρεωκοπίᾳ, ἐν καιρῷ δὲ εὐθέτῳ ἐπώλησεν, ἠγόρασεν, ἐπώλησεν αὖθις καὶ αὖθις ἠγόρασε, καὶ ἐν συντόμῳ ἤρπασε κέρδη ἐκ πενήτηντα περίπου χιλιάδων φράγκων.

— Σῆς συγχάριω, σῆς συγχάριω, βραῶνε, ὑπέλαβεν ὁ πρίγκηψ· τὸ ταμείον δὲν εἶνε πλούσιον καὶ ἔχει ἀνάγκη νὰ εἶνε συνήθως πλῆρες.

Ὁ γέρω Γόρφ ἐγένετο ἐρυθρὸς καὶ προσέτριψε πυρετωδῶς τὰς χεῖρας.

— Καὶ σῆς, συνταγματάρχα; ἐπανέλαβεν ὁ πρίγκηψ.

— Ἐνδοξότατε, ἀνταπήντησεν ὁ κόμης Ὅθων, ὁ λοχαγὸς δὲ Κόρν συνελήφθη ἐν τῷ νομῷ Δούβης χαράττων τὰ σχέδια τῶν τελευταίων ὀχυρωμάτων· ἀλλὰ κατώρθωσε· νὰ τὰ ριψὴ εἰς ἄνθρωπον διερχόμενον πλησίον του καὶ μετὰ τεσσαράκοντα ὁκτὼ ὥρας ἀφέθη ἐλεύθερος. Ἔχομεν δὲ καὶ τὰ σχέδια τῶν φρουριῶν καὶ τῶν ὀχυρωμάτων τῆς Ἰούρας· οἱ ἀξιωματικοί, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνετέθησαν αἱ ἀποστολαὶ αὐταὶ ἐπανήλθον χθὲς τὸ ἑσπέρας εἰς Παρισίους. Ἡ ἐργασία τῶν ἀπεστάλη ἤδη, ὡς συνήθως, ὄχι ὁμως διὰ τοῦ ταχυδρομείου, ἀλλὰ δι' ἰδιαιτέρου ταχυδρόμου καὶ εἰς διπλοῦν.

Καὶ ἐνῷ ὁ κόμης Ὅθων ὠμίλει, ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ἐξέφραζε σημεῖα ἐπιδοκιμασίας.

— Ἐπὶ τέλους, ἐπανέλαβεν ὁ συνταγματάρχης, συμπληροῦνται ὁ χάρτης τοῦ ἐπιτελείου τῶν δύο πρώτων ζωνῶν, ἔχομεν δὲ καὶ τὴν ἐκθέσιν τῶν τελευταίων πειραμάτων ἐν τῷ ναυστάθμῳ τῆς***

— Πολὺ καλὰ, προχωροῦμεν ἀπὸ τὸ καλὸν εἰς τὸ καλλίτερον, ἀλλ' ἤκουσα κρότον ἀμάξης καὶ ἤχον κώδωνος, εἶπεν ὁ πρίγκηψ προσηλώσας τὸ οὖς, νομίζω δὲ ὅτι εἶνε ἐκ τῶν ἡμετέρων, οἱ βραδύναντες, διότι δὲν ἀναμένομεν τὸν Ἀγερλάκ, ὁ ὁποῖος ἔμεινεν εἰς τὸ κτήμα του· ἄλλως δὲ δὲν ἔχομεν καὶ ἀνάγκη αὐτοῦ, ἀρκεῖται νὰ μᾶς παρέχη τὴν οἰκίαν του διὰ τὰς συνελεύσεις μας... Ταγματάρχα, ἦλθον, εἶμαι βέβαιος, λάβετε τὸν κόπον νὰ τοὺς ὑποδεχθῆτε.

Ὁ ταγματάρχης Ἐρμαν Γούντερ ἠγέρθη ἐν σπουδῇ καὶ ἐξελθὼν τοῦ δωματίου ἐπανάλθε μετὰ μικρὸν εἰσάγων τινὰ, ὅστις ἦτο ὁ Θεόδωρος Μενδώ. Οὗτος, ἀφοῦ ὑπέβαλε τὰ σεβάσματά του τῷ πρίγκηπι, ἐκάθησε πλησίον τῆς τραπέζης, ἐν μιᾷ τῶν κενῶν θέσεων, καὶ ἐν ὀλίγοις συντομώτατα ἀφηγήθη τὰς περιπετείας τοῦ ταξιδίου του, γνωστὰς ἤδη εἰς τὸν ἀναγνώστην.

— Καὶ κατώρθωσε ν' ἀναχωρήσῃς πότε; τὸν ἠρώτησεν ὁ πρίγκηψ.

— Χθὲς τὸ ἑσπέρας, ἐνδοξότατε· εἶχον παρατηρήσει τὴν προτεραιάν ὅτι ἡ ἐπιτήρησις ἐχαλαροῦτο καὶ ἔγραψα ἐπὶ μεγάλῳ χάρτου, ὅπως εἰδοποιήσω τὸν Φράντς Μύλλερ, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο πάντοτε εἰς τὸ ἄλλο ἔθρον τῆς ὁδοῦ, ἐξήκοντα μέτρα μακρὰν, με φωτογραφικὴν μηχανήν. Τὸ φωτογραφικὸν δοκίμιον ἐπέτυχεν ἄριστα, ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς εἶχεν εἰς χεῖρας τὸ δικατήριον, τὸ ὁποῖον τῷ ἔδωκεν ὁ κόμης Μπέντωφ, τὸ δὲ ἑσπέρας ἀνεχωρήσαμεν χωρὶς νὰ μᾶς ἀνησυχήσουν.

— Εὖρες εἰς τὴν οἰκίαν σου εἰς Παρισίους πρόσκλησιν περὶ τῆς ἡμετέρας συνεδριάσεως;

— Ναί, ἐνδοξότατε.

— Γνωρίζεις τὸ αἴτιον τῆς συνεδριάσεως αὐτῆς;

— Νομίζω, ἐνδοξότατε, ἀλλ' ἐπιθυμῶ ν' ἀφήσω τὴν χεῖράν εἰς τὸν προκαλέσαντα αὐτὴν καὶ νὰ ἐκθέσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τοὺς λόγους.

Ὁ πρίγκηψ συνήνεσε διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς, ταῦτο χρόνος δὲ ἤκουσθη καὶ πάλιν ὁ κώδων τῆς ἐξωτερικῆς θύρας.

— Νομίζω, ὑπέλαβεν ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης, ὅτι δὲν θὰ περιμένωμεν πολὺ.

Ὁ ταγματάρχης Γούντερ ἠγέρθη καὶ πάλιν καὶ μετὰ μικρὸν εἰσῆγεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων τὴν βαρβονίδα Ἐρριέταν δὲ Γούγκα.

(Ἔσπεια συνέχεια).

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Ι

Κ Α Δ Ι Ε

Ἐκείνη ὑπῆρξεν ἡ εὐαρεστοτέρα ἐσπέρα τοῦ ταξιδίου μου.

Ὀλίγον μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀτμοπλοίου ἤρχισε νὰ πνέῃ λεπτή καὶ ἀρωματώδης αὐρα, ἀπὸ τῆς πρῶρας δὲ μέχρι τῆς πρῶμνης ἠγέρθη βοή γυναικῶν καὶ παιδίων, ὡς συμβαίνει εἰς ὄμιλον φίλων εἰς τὸν πρῶτον κρότον τοῦ μηχανογίου, τὸν ἀναγγέλλοντα τὴν ἀναχώρησιν εἰς εὐθυμὸν ἐξοχικὴν ἐκδρομὴν.

Ὅλοι οἱ ἐπιβάται συνηθροίσθησαν εἰς τὴν πρῶμνην, ὑπὸ τὴν σκιάν πολυχρώμου σκηνῆς, ὁμοίως πρὸς κινεζικὴν σκιάδα, καὶ ἄλλος μὲν ἐκάθησεν ἐπὶ τῶν καλῶν, ἄλλος δὲ ἐξηπλώθη ἐπὶ τῶν θρανίων καὶ ἄλλος ἐστηρίχθη ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου, ἕκαστος ἐστραμμένος πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πύργου τοῦ Χρυσοῦ, ὅπως ἀπολαύσῃ τὸ περίφημον καὶ μαγευτικὸν θέαμα τῆς Σεβίλλης, ἀπεμακρυνομένης καὶ ἐξαφανιζομένης.

Γυνὴ τις εἶχεν ἀκόμη βρεγμένον τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὰ δάκρυα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, παιδίον τι ἦτο ἀκόμη ὀλίγον ἐκτεπληγμένον ἀπὸ τὸν κρότον τῆς ἀτμομηχανῆς, κύριός τις δὲν εἶχεν ἀκόμη τελειώσει τὴν φιλονεικίαν μὲ τοὺς ἀχθοφόρους, οἵτινες εἶχον κακομεταχειρισθῆ ὀλίγον τὰς ἀποσκευάς του, ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων στιγμῶν πάντες καθησύχασαν καὶ ἤρχισαν νὰ καθαρίζουν πορτοκαλία, νὰ ἀνάπτουν σιγάρα, νὰ πίνουν ἀπὸ κοινῆς φιάλης μεταβιβαζομένης ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα, νὰ ἀρχίζουν συνομιλίαν μὲ τοὺς ἀγνώστους, νὰ τραγωδοῦν, νὰ γελοῦν. Εἰς ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ἐγίναμεν ὅλοι φίλοι.

Τὸ πλοῖον διωλισθαιεν ἐλαφρὸν ὡς γόνδολα ἐπὶ τῶν ἡσυχῶν καὶ διαυγῶν ὑδάτων, καὶ ἡ αὐρα ἔφερε γλυκυτάτην εὐωδίαν πορτοκαλεῶν ἀπὸ τὰ δάση τῶν ὄχθων, γεμάτων ἐπαύλεων.

Ἡ Σεβίλλη εἶχε κρυθῆ ὀπισθεν τῆς ἐκ κήπων ζώνης τῆς καὶ δὲν ἐδίδετο μὲν πλέον εἰμὴ ἓνα μέγα σωρὸν ἐκ πρασινωτάτων δένδρων καὶ ὑπεράνω τὸν μαῦρον ὄγκον τῆς μητροπόλεως καὶ τὴν Γιράλδην ροδόχρουν, φέρουσαν τὸ ἀγαλμὰ τῆς, πυριφλεγῆς ὡς γλῶσσαν πυρός.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐνόσφ' ἀπεμακρυνόμεθα ἡ μητρόπολις ἐφαίνετο μεγαλειτέρα καὶ μεγαλοπρεπεστέρα ὡς νὰ ἠκολούθει τὸ πλοῖον προχωροῦσα· καὶ ὅτε μὲν ἐφαίνετο ὅτι, ἂν καὶ μὴς παρεκολούθει, ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὴν ὄχθην, ὅτε δὲ ὅτι διέβαινε τὸν ποταμόν. Τὴν μίαν στιγμὴν ἐφαίνετο ὅτι ἐπανῆλθεν αἴφνης εἰς τὴν θέσιν τῆς καὶ τὴν ἄλλην ἀμέσως κατόπιν ἐνεφανίζετο τόσον πλησίον, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι τὸ πλοῖον ἐπέστρεφεν ὀπίσω. Ὁ Γουαδάλκιθιρος ἔρπει μὲ μικρὰς καμπύλας, κατὰ δὲ τὴν ἐδῶ κ' ἐκεῖ μετὰβασιν τοῦ πλοίου ἡ Σεβίλλη ἐνεφανίζετο καὶ ἐξηφανίζετο. Ὅτε μὲν προσέκυπτεν ἀπὸ ἓν μέρος ὡς νὰ εἶχε μηχανηθῆ ἐκτὸς τῆς ζώνης τῆς, ὅτε δὲ ἀνυψούτο αἴφνης ὑπεράνω τῶν θασσῶν λευκῆ ὡς ὁροπέδιον πλήρες χιόνων, καὶ ἄλλοτε ἀπεκάλυπτεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πρασίνου, γραμμὰς τινὰς λευκάς καὶ πάλιν ἐκρύπτετο καὶ ἔκαμνε παντός εἶδους ναζια καὶ καμώματα ὡς γυνὴ ἐρωτότροπος. Ἐπειτα ἐξηφανίσθη καὶ δὲν τὴν εἶδομεν πλέον, καὶ δὲν ἔμεινεν εἰμὴ ἡ μητρόπολις. Τότε ὅλοι ἐστράφησαν καὶ παρετήρουν τὰς ὄχθας. Ἐνόμιζες ὅτι ἐπλέομεν ἐντὸς λίμνης κήπου. Ἐδῶ

εἰς λόφος πλήρης κυπαρίσσω, ἐκεῖ εἰς γήλοφος πλήρης ἀνθέων, παρέκει ἐν χωρίον κείμενον κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης, καὶ ὑπὸ τὰς ἀναδενδρόσας τῶν κήπων καὶ ἐπὶ τῶν ἑωμάτων τῶν ἐπαύλεων, κυρίζει αἱ ὁποῖαι μὴς παρετήρουν μὲ τὸ τηλεσκόπιον, ἐδῶ δὲ κ' ἐκεῖ οἰκογένειαι χωρικῶν ἐνδεδυμέναι μὲ ζωηρὰ χρώματα, καὶ λέμβοι ἰστιοφόροι, καὶ παιδία ὑλόγυμα, τὰ ὁποῖα ἐρρίπτοντο εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ἔκαμνον τούμπαις καὶ βουτικαῖς κρουγάζοντα καὶ κινούντα τὰς χεῖρας πρὸς τὰς κυρίας τοῦ πλοίου, αἵτινες ἐκάλυπτον τὰ πρόσωπα αὐτῶν διὰ τῶν ριπιδίων.

Εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς περίπου μιλλίου ἀπὸ τῆς Σεβίλλης συνητήσαμεν τρία ἀτμόπλοια εἰς μικρὰν ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν.

Τὸ πρῶτον ἦλθεν ἐπάνω μας αἰφνιδίως εἰς μίαν στροφὴν τοῦ ποταμοῦ, οὕτως ὥστε ἐγὼ ἐντελῶς ἀπειρος τοῦ εἶδους ἐκείνου τοῦ πλοῦ, ἐφοβήθη πρὸς στιγμὴν ὅτι δὲν θὰ ὑπῆρχε πλέον καιρὸς νὰ διαφύγωμεν τὴν συγκρούσιν. Τὰ δύο πλοῖα διήλθον τόσον ἐγγὺς ἀλλήλων, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι ἐφῆπτοντο, οἱ δὲ ἐπιβάται τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου ἀντήλλαξαν χαιρετισμούς καὶ ἔρριψαν οἱ μὲν πρὸς τοὺς δὲ σιγάρα καὶ πορτοκαλία στέλλοντες χαιρετίσματα εἰς Κὰδικα καὶ εἰς Σεβίλλη.

Οἱ συνταξιδιωταὶ μου ἦσαν πάντες σχεδὸν Ἀνδαλουσίσι, μετὰ συνομιλίαν δὲ μίᾳς ὥρας τοὺς ἐγνώριζον ἀπὸ τοῦ πρῶτου μέχρι τοῦ τελευταίου, ὡς νὰ ἦσαν φίλοι μου παιδιόθεν. Ἐκαστος εἶπεν ἀμέσως εἴτε ἤθελες, εἴτε δὲν ἤθελες νὰ τὸ γνωρίζης, τίς ἦτο, πόσον ἐτῶν ἦτο, τί ἔκαμνε, ποῦ ἐπήγαγε, τινὲς δὲ ἀκόμη πόσας ἐρωμένας ἔσχον καὶ πόσας πετσέτας εἶχον εἰς τὸ βυζάντιον.

Ἐγὼ ἐξελέγηθην ὡς αἰεὶς, δὲν εἶνε δὲ τοῦτο παράδοξον δι' ὄντινα γνωρίζει ὅτι ἐν Ἰσπανίᾳ ὁ λαὸς νομίζει ὅτι τὰ τρία τέταρτα τῶν Ἰταλῶν ζῶσιν ἄδοντες, χορευόντες καὶ ἀπαγγέλλοντες. Κύριός τις βλέπων ὅτι ἐκράτουν βιβλίον τι Ἰταλικὸν μὲ ἠρώτησεν ἀφελέστατα :

— Ποῦ ἀφῆσατε τὴν ἐταιρίαν ;

— Ποῖαν ἐταιρίαν ; τῷ ἀπήνησα.

— Μὰ δὲν ἐτραγωδοῦσατε μὲ τὴν Φρίτσι εἰς τὸ θέατρον τῆς Ζαρζουέλας ;

— Ἐγὼ ; ἀπατάσθε. Δὲν ἐπάτησα ποτὲ εἰς τὸ θέατρον.

— Μὰ, τότε λοιπὸν ὁ δεῦτερος τενόρος καὶ ὑμεῖς ὁμοιαζετε ὡς δύο σταγόνας ὕδατος.

— Ἀλήθεια ;

— Μὲ συγχωρεῖτε.

— Τίποτε.

— Εἶσθε ὁμοῦς Ἰταλός ;

— Μαλιστα.

— Τραγωδεῖτε ;

— Ὅχι.

— Περιέργον ! Ἐὰν κίνη κανεὶς ἀπὸ τὴν κατασκευὴν τοῦ λαίμου σας καὶ ἀπὸ τὸ στῆθός σας, θὰ ἔλεγεν ὅτι ἔχετε ὠραίαν φωνὴν τενόρου.

Ἐψυσα τὸ στῆθός μου καὶ τὸν λαίμὸν μου καὶ ἀπεκρίθην :

— Ἰσως. Θὰ δοκιμάσω. Ποιὸς ξεύρει. Τὰς δύο ἀπαιτούμενας ιδιότητας τὰς ἔχω. Εἶμαι Ἰταλός καὶ ἔχω λαίμὸν τενόρου : ἡ φωνὴ πρέπει νὰ ἔλθῃ.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ πρώτη ὑψίφωνος τῆς ἐταιρίας, ἀ-

κούσασα τὸν ἀνωτέρω διάλογον, ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συνομιλίαν καὶ μετ' αὐτὴν ὅλη ἡ ἑταιρεία.

— Ὁ κύριος εἶνε Ἴταλός :

— Μάλιστα, εἰς τὰς διαπαχὰς σας, κυρία μου.

— Σὰς ἐρωτῶ, διότι ἔχω ἀνάγκη νὰ μοῦ κάμετε μίαν χάριν. Τί θὰ εἰποῦν οἱ στίχοι ἐκεῖνοι τοῦ Τρουβατούρε, οἱ ὅποιοι λέγουσιν :

•Non può nemmeno un Dio
Donna rapinti a me. •1

— Εἴσθε ὑπὸν ἄρευσμένη, κυρία :

Ἔλοι ἤρχισαν νὰ γελοῦν.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ ὑψίφωνος, ἀλλὰ διὰ τί μοῦ κάμνετε τὴν ἐρώτησιν αὐτήν :

— Διότι... Δὲν εἰμπορεῖ οὔτε ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ ἐμέ, θὰ εἰπῇ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ὁ σύζυγός σας, ἐὰν ἔχῃ καλὰ μάτια, πρέπει νὰ λέγῃ διὰ σὰς κάθε πρωὶ ὅπου σηκώνεται καὶ κάθε βραδύ ὅπου πλαγιάζει : Ni Dios mismo podría arrancármela.

Οἱ ἄλλοι ἐγέλασαν, ἀλλ' εἰς τὴν ὑψίφωνον ἐφάνη τόσον παράδοξον ὅτι ἦτο ἀνάγκη ὁ σύζυγός της νὰ ἐξασφαλισθῇ καὶ ἀπὸ τὸν Θεὸν ἀκόμη, ἐνῶ ἴσως αὕτη ἐγνώριζεν ὅτι δὲν εἶχε λάθει πάντοτε τὴν φροντίδα νὰ προσυλαχθῇ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ὥστε μόλις ἤξιώσε τὴν φιλοφροσύνην μου ἐνὸς μειδιάματος, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι τὴν ἠγνόησε. Καὶ μοῦ ἐζήτησεν ἀμέσως τὴν ἐξήγησιν ἄλλου στίχου, καὶ μετ' αὐτὴν ὁ βαρύτενος, καὶ μετὰ τὸν βαρύτενον ὁ ὀξύφωνος, καὶ μετὰ τὸν ὀξύφωνον ἡ δευτέρα ὑψίφωνος καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ἐπ' ἀρκετὴν ὥραν δὲν ἔκαμνον ἄλλο ἢ νὰ μεταφράζω κακοὺς στίχους ἰταλικούς, εἰς κάκιστον πέζον ἰσπανικόν, πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν τῶν καλῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, οἵτινες διὰ πρώτην φοράν ἠδύναντο νὰ εἰπωσιν ὅτι ἠγνόησαν ὀλίγον ἐκεῖνα, τὰ ὅποια τσακίς εἶχον τραγωδήσει, προσποιούμενοι ὅτι τὰ ἐνοοῦν πολύ.

Ὅταν ἕκαστος ἔμαθεν ὅτι ἠθελεν, ἡ συνομιλία διεκόπη. Ἐγὼ ἔμεινα ὀλίγον μὲ τὸν βαρύτενον, ὅστις μοῦ ἐψάλεν ἡμιφώνως ἓν ἄσμα τῆς Ζαρζουέλας. Ἐπειτα ἐπλησίασα ἓνα ἐκ τοῦ χοροῦ, ὅστις μοῦ εἶπεν ὅτι ὁ τενόρος ἀγαποῦσε τὴν ὑψίφωνον. Ἐπειτα ἔλαβον κατὰ μέρος τὸν ὀξύφωνον ὁ ὅποιος μοῦ ἀπεκάλυψε τοὺς ἐρωτὰς τῆς συζύγου τοῦ βαρυτόνου. Ἐπειτα συνομιλήσα μὲ τὴν ὑψίφωνον, ἡ ὅποια μοῦ εἶπε τὰ ἐξ ἀμάξης δι' ὅλην τὴν ἑταιρίαν, ἀλλὰ πάντες ἦσαν φίλτατοι, κατὰ δὲ τὴν συνάντησιν τῶν εἰς τὸν περίπατον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος οἱ ἄνδρες εἶδον ἐν ἀφθονίᾳ τρυμημάτα, αἱ γυναῖκες ἐστελλόν φιλήματα, καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ ἀντήλασσον βλέμματα καὶ μειδιάματα ἀποκαλύπτοντα τοὺς κρυφίους σκοπούς των. Καί τις ἐψάλεν ἀπ' ἐξῆς, τίς ἐγύμναζε τὴν φωνὴν του ἀπ' ἐκεῖ, τίς ἔκαμνε ἓνα τρίλλον, τίς ἐδοκίμαζε νὰ βγάλῃ ἐν do τοῦ στήθους, ὅπερ βραχνὸν ἔσθυε πρὶν ἐξέλθῃ καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ὠμίλου πάντες ἡμοῦ περὶ χιλίων ἀνεσιῶν.

Ἦχησεν ἐπὶ τέλος ὁ κῶδων καὶ πάντες ἐτρέξαμεν εἰς τὴν τραπέζαν μὲ τὴν ὀρηγὴν τῶσων ἀξιωματικῶν κεκλημένων εἰς ἐπίσημόν τι γεῦμα ἐπὶ τοῖς ἐγκαινίοις μνημείου τινός. Εἰς τὸ γεῦμα ἐκεῖνο ἐν τῷ μέσῳ τῶν φωνῶν καὶ τῶν ἁσμάτων τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων. Ἐπιον διὰ πρώτην φοράν ἄδουλον ἐν ποτήριον ἀπὸ τὸν τρυμερὸν ἐκείνον οἶνον τοῦ Ξερές, ὅστις ἐγκωμιάζεται καθ' ὅλον τὸν κόσμον. Μόλις τὸν ἐπιον μοῦ ἐφάνη ὅτι ἠσθάνθη ἓνα σπινθῆρα νὰ διατρέξῃ ὅλας μου τὰς φλέβας καὶ ἡ κεφαλὴ μου ἐφλογίσθη ὡς νὰ ἦτο πλήρης θεοῦ. Ἐπιον πάντες ἐξ αὐτοῦ καὶ πάντες κατελήθησαν ὑπὸ ἀκρατήτου εὐθυμίας καὶ ἀκατασχέτου φλυαρίας. Ἡ ὑψίφωνος ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ ἰταλιστί, ὁ ὀξύφωνος γαλλιστί, ὁ βαρύτενος πορτογαλλιστί, οἱ λοιποὶ εἰς γυδαίαν διάλεκτον, ἐγὼ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας καὶ ὁσ τοῦ προπόσεις καὶ τραγουδάκια καὶ ἐρίβα καὶ ματιαῖς καὶ σφιζήματα τῶν χειρῶν ἐπάνω εἰς τὴν τραπέζαν καὶ πατήματα τῶν ποδῶν ὑποκάτω καὶ ἐκδηλώσεις συμ-

1. Δὲν εἰμπορεῖ οὔτε ὁ Θεός, ὦ γυνή, νὰ σὲ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ ἐμέ.

παθείας διασπαυρούμενοι καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ὡς ὕβρεις καὶ λειψωρίαι ἐν τινι Βουλῇ ὅταν ἡ δεξιὰ καὶ ἡ ἀριστερὰ διπλακτιζῶνται.

Λήξαντος τοῦ γεύματος ἀνήλθομεν πάντες ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, κόκκινοι, φουσκωμένοι, φουσῶντες, περιτυλιγμένοι ἀπὸ νέφος καπνοῦ σιγαρέτων, καὶ ἐκεῖ, ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης, ἣτις ἐπηργύρου τὸν μέγαν ποταμὸν καὶ ἐπλήρου διαυγεστάτου φωτός τὰ δάση καὶ τοὺς λόφους ἐπανήρχισαν θορυβοδέστεραι αἱ συνομιλίας, καὶ μετὰ τὰς συνομιλίας τὰ ἄσματα, ὅχι πλέον ἀπὸ τὰ κωμειδύλλια τῆς Ζαρζουέλας, ἀλλ' ἀπὸ σοβαρὰ μελοδράματα, θυωδία, τριωδία, χορικά ἄσματα συνοδευόμενα μὲ χειρονομίας καὶ σκηνικούς θηματισμούς, διακοπόμενα ὑπὸ ἀπαγγελίας στίχων, ὑπὸ διηγήσεων, ὑπ' ἀνεκδῶτων, ὑπὸ θορυβῶδων γελῶτων, ὑπὸ παταγωδῶν χειροκροτημάτων, μέχρις οὗ ἐξηνητημένοι καὶ ἀποκαμωμένοι ἐσίγησαν πάντες καὶ ἄλλος μὲν ἀπεκοιμήθη μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ ἄνω ἐστραμμένον, ἄλλος δ' ἐπῆγε νὰ κατακλιθῇ κάτω. Ἡ ὑψίφωνος ἐκάθησεν εἰς τινὰ γωνίαν καὶ παρετήρει τὴν σελήνην. Ὁ ὀξύφωνος ἐρροχαλιζεν. Ἐγὼ ἐπωφελήθην τῆς περιστάσεως καὶ παρεκάλεσα τὴν ὑψίφωνον νὰ μοῦ τραγουδήσῃ χαμηλοφώνως ἄσματιόν τι τῆς Ζαρζουέλας : «El sargento Federico» («Ὁ δεκανεὺς Φρειδερίκος»). Ἡ φιλόφρων Ἀνδalousία ἐδέχθη εὐχαρίστως ἐψάλεν, ἀλλ' αἴφνης ἐσιώπησε καὶ ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν. Τὴν παρετήρησα. Ἐκλαίει. Τὴν ἠρώτησα τί εἶχε. Μοῦ ἀπήντησε μελαγχολικῶς :

— Σκέπτομαι ἓνα ἐπίσκοπον.

Ἐπειτα ἐξεροράγη εἰς γέλωτα καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ ἄξῃ. Ἡ φωνὴ της ἦτο λεπτὴ καὶ ἀρμονικὴ, τὸ δὲ ἄσμα της περιπαθὲς καὶ μελαγχολικόν.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο κατὰστερος καὶ τὸ πλοῖον ἔτρεχε τόσον ἡσύχως ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, ὥστε μόλις ἐφαίνετο ὅτι ἐκινεῖτο, ἐγὼ δὲ ἐσκεπτόμην τοὺς κήπους τῆς Σεβίλλης, τὴν ὀλίγον ἀπέχουσαν Ἀφρικὴν, ἐν προσφιλεῖ πρόσωπον τὸ ὅποιον μὲ ἀνέμενον ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ μὲ κατελάμβανε κλαυσιγελως, ὅταν δὲ ἡ γυνὴ ἔπαυε τὸ ἄσμα της τῇ ἔλεγον : — Τραγωδήσατε ἀκόμη. — καὶ

«Lingua mortal non dice
Quel ch' io sentiva in seno...»1

[Ἐπειτα συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΤΑΛΑΙΠΩΡΗΜΕΝΑΙ ΚΑΡΔΙΑΙ

Ἦτο ψυχρὰ πρωΐα τοῦ Νοεμβρίου.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο φαίς, νιφάδες χιόνος περιέπταντο ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ, τὰ μαραμμένα φθινοπωρινὰ φύλλα ἐπιπτον σωρηδὸν ἐκ τῶν ὑψηλῶν συκομωρεῶν, ἐνῶ ὁ ἄνεμος ἔπνεε σφοδρῶς. Κατὰ τὰς θυελλώδεις αὐτὰς ἡμέρας, αἱ ὅποια εἶνε σπανιώταται ἐν τῇ μεσημβρινῇ Γαλλίᾳ, αἱ οἰκίαι εἶνε κλεισταί, αἱ οἰκογένειαι συναθροίζονται περὶ μεγάλης πυρᾶς, ἣτις ζωηρῶς σπινθηροβολεῖ ἐν τῇ ἐστία καὶ ἕκαστος αἰσθάνεται συγκινήσεις ἀνταγοιζόμενος τὴν ὑπαρξίν δυστυχῶν καὶ ἀστέγων ἐπαίτων περιπλανωμένων ἀνὰ τὴν ἐξοχὴν. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ ἐξοχὴ ἦτο ἔρημος. Μόνον νεανίας εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος περιεφέρετο εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Ὠδ. Τὸ βαδισμὰ του ἦτο ἀβέβαιον καὶ ταχύ· ἐκάστοτε ἐσταμάτα ρίπτων εἰς τὰ φαῖα ὕδατα τοῦ ποταμοῦ βλέμμα ἀπελπισίας, βλέμμα ἀνθρώπου ἐπιθυμοῦντος νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὴν ζωὴν του. Καὶ ὁ ἀήρ ἀνέπεμπε τοὺς βαθεῖς στεναγμούς του, οἵτινες ἐδήλου

1. Ἐγώσσα ἀνθρωπίνῃ δὲν λέγει, ὅτι ἠσθάνομαι εἰς τὸ στήθος...

θλίψιν! Ἐν τούτοις ἐδίσταζε νὰ ριφθῆ εἰς τὸ βάθος τοῦ ποταμοῦ Ὡδ.

— Ὅχι! ἀνέκραζεν αἴφνης, θὰ εἶμαι ἄνανδρος ὡς πρὸς τὴν πτωχὴν μου μητέρα καὶ τὴν προσφιλῆ ἀδελφὴν μου. Δὲν πρέπει νὰ τὸ πράξω, δὲν θὰ τὸ πράξω.

Καὶ ὡς παράφρων προὐχώρησε διὰ τοῦ δάσους ἐπαναλαμβάνων κατὰ διαλείμματα :

— Δὲν θὰ τὸ πράξω, δὲν εἶμαι ἄνανδρος...

.....
Ποία εἶνε λοιπὸν ἡ ἀτυχία, ἣτις κατέβαλε τὸν εἰκοσιπενταετῆ αὐτὸν νεανίαν; Ποία ἡ σκληρὰ χεῖρ, ἣτις ἐσπάραζεν εὐτὼ τὴν καρδίαν του;

Ἦτο ἄξιος ἄρα γε τοιαύτης δοκιμασίας, αὐτός, ὁ τὸσον γνωστός διὰ τὸν εἰλικρινῆ χαρακτήρα καὶ τὰς εὐγενεῖς πράξεις του;

.....
Υἱὸς εὐγενοῦς καὶ πλουσίας οικογενείας τῆς Γαλλίας, καλεῖται Παῦλος Σαμπλάυ· τὴν νεαράν του ἡλικίαν διήλθεν εἰρηνικῶς καὶ φαιδρῶς εἰς τὴν ὠραίαν παιδαῖα τοῦ Ὡδ, οἱ χωρικοὶ εὐχαρίστως παρετήρουν αὐτὸν ἐρχόμενον καὶ τὸν προσηγόρευον· οὗτος δὲ ἤρῳτα αὐτοὺς περὶ τῶν φωλεῶν τῶν πτηνῶν καὶ ὁμοῦ μὲ τοὺς συνομηλικὰς του ἔτρεχεν ἀνά τὰς ἠθισμένας ἀμπέλους.

Ὁ πατὴρ του, μαρκήσιος Σαμπλάυ, ἠγαπήσθη παρ' ὅλων τῶν κατοίκων, καὶ ἡ μήτηρ του ἀπελάμβανε σεβασμοῦ ὡς ἀγία, διότι ἦτο ἡ πρόνοια τῶν πτωχῶν ἡ ἀδελφὴ του Μαγδαληνῆ, νεωτέρα αὐτοῦ κατὰ δύο ἔτη, εἶχε φίλην καὶ συμπαθήτριαν τὴν Λαύραν Ρουσύ, κόρην ὠραίαν ὡς ἄγγελον.

Δεκαπενταετείς ὁ Παῦλος καὶ ἡ Λαύρα ἠγαπήθησαν περιπαθῶς, οἱ δὲ γονεῖς θεώρουν τὴν συμπάθειαν αὐτῶν ὅπως παιδικήν. Ἐν τούτοις ἀμφοτέραι αἱ οικογένειαι, τῶν ὁποίων αἱ ἐπαυλεις δὲν ἀπέχον πολὺ ἀπ' ἀλλήλων, ἔτρεφον τὴν ἐπιθυμίαν ἡμέραν τινα νὰ τοὺς νυμφεύσωσιν.

Ἄλλ' ἀπροσδοκῆτως, φεῦ! οἱ δύο ἀνταγαπόμενοι νέοι ἐχωρίσθησαν αἴφνης ὑπὸ τοῦ κόμητος Ρουσύ, ὅστις, ζηλοτυπῶν διὰ τὴν μεγάλην ἐπιρροήν τοῦ μαρκησίου Σαμπλάυ, ὠργίζετο πρὸ πάντων διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς αὐτοκρατορίας ιδέας του, τὰς ὑποίας ὁ ἀντίζηλός του διέιδεν εἰς τὸν τόπον, μὴ δύναμενος εὖ νὰ καταστειλῆ τὸ μῖσός του, διέρρηξε τὰς σχέσεις πρὸς τὸν μέχρι χθὲς φίλον του.

Τὸ μεταξὺ τῶν δύο οικογενειῶν ρήγμα ἔσχεν ὀλέθρια ἀποτελέσματα.

Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Λαύρα ἐφοβήθησαν ἦσαν τότε δεκαεπταετείς καὶ ἠνόουν κάλλιστα ὅτι δὲν ἠδύναντο τοῦ λοιποῦ νὰ ἀγαπῶνται ἐλευθέρως, καὶ ὁ ἔρωσ ἐκεῖνος ἦτο ὁ μόνος πόθος τῆς ζωῆς των. Πολλάκις ἡ νεαρὰ κόρη ὠμίλει πρὸς τὸν πατέρα της περὶ τοῦ νέου μαρκησίου, ἀλλ' ὁ κόμητις μετ' ὀργῆς τῇ ἔλεγεν ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐνωσίν των.

Τρία παρήλθον ἔτη ἔκτοτε καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Παῦλος δὲν εἶδε τὴν ὠραίαν του Λαύραν εἰμὴ ἀπαξ μόνον, ἐπειδὴ ὁ κόμητις Ρουσύ, μ' ὄλην τὴν σταθεράν θέλησιν τῆς θυγατρὸς του, τῇ ἀπηγόρευε νὰ διέρχεται τὰς διακοπὰς εἰς τὴν ἐπαυλιν καὶ τὴν ἀπέστειλεν εἰς τὰ λουτρά.

Δὲν ἐνόει ὁ ἀτυχὴς πατὴρ ὅτι ἡ δυστυχὴς Λαύρα ἔφθινεν ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ. Αἱ ἄλλοτε ροδαῖαι παρελαί της ἤρχισαν νὰ ὠχρῶσιν καὶ νὰ μαραίνωνται· οὐδὲν ἐξέφραζε πλέον παράπονον, ἀλλ' ἐσβύνετο βραδέως εἰς τὴν ἐξορίαν της.

Ὁ Παῦλος ἀπώλεσε τὴν πρώτην φαιδρότητα του καὶ τὸ μέτωπόν του ἐσκυθρόπαζε καθημερινῶς· ἡ διάνοιά του ἐπέτα πάντοτε πρὸς τὴν θελκτικὴν καὶ ἐρασιμίαν του φίλην, καὶ ἡ σκέψις αὐτῆ τὸν κατέστρεφε. Πρὸς στιγμὴν τὸ βλέμμα του ἐγένετο φρεβρὸν καὶ οἱ μῦς τοῦ προσώπου του συνεστέλλοντο μηχανικῶς, ὁσάκις παρετήρει τοὺς ὑψηλοὺς πύργους τῆς ἐπαυλεως Ρουσύ. Ἐν τούτοις ἦτο βέβαιος περὶ τοῦ ἔρωτος τῆς Λαύρας.

Ἡμέραν τινα ἡ Μαγδαληνῆ ἐσκέφθη νὰ καταπράνῃ τὴν θλίψιν τοῦ ἀδελφοῦ της. Μετημφίεσθη εἰς ἀνθοπέδιλα καὶ ὑπὸ τὴν θελκτικὴν αὐτῆν μετεμφίεσιν ἠδυνήθη νὰ ὑπαγῆ πρὸς τὴν φίλην της καὶ τὴν ὠδηγήσῃ εἰς τὸ δάσος, ἔνθα εὐρίσκατο κεκρυμμένον ὁ Παῦλος.

Ὅταν εἶδον ἀλλήλους περιεπτύχθησαν παραφόρως. Καὶ ἐνῶ ἡ Μαγδαληνῆ παρεφύλαττεν, ἐξέφρασαν ἀπείρους διαθεβαιώσεις καὶ ἀντήλλαξαν μυρίους ὄρκους. Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ χωρισθῶσιν, ἀπεφάσισαν νὰ καταφεύγωσι συχνάκις εἰς τὴν εὐφυῆ πανουργίαν τῆς Μαγδαληνῆς.

Ὁ κόμητις Ρουσύ ὑπωπτεύθη βλέπων ἐπανερχομένην τὴν θυγατέρα του. Δὲν εἶπε μὲν τίποτε, ἀλλὰ τὴν ἐπομένην ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς μεμακρυσμένην πόλιν.

Ὁ Παῦλος μαθὼν τοῦτο μικροῦ δεῖν παρεφρόνει· διήρχετο ὁλοκλήρους ἡμέρας περιπλανώμενος εἰς τὴν παιδαῖα καὶ οἱ γονεῖς του ἐτήκοντο ὡς ἐκ τῶν θλίψεων.

Ἐπῆλθε κατόπιν ἡ κληρώσις τῶν στρατευσίμων καὶ μετ' ὀλίγου μηνῶς ἀνεχώρησε διὰ τὸ σύνταγμα του. Ὑπηρέτησεν ἄνευ παραπόνου, καὶ ἐξετιμῆθη ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων του μετὰ ἐν ἔτος ἐγένετο λοχίας.

Τότε ἐζήτησε νὰ παρευρεθῆ εἰς τὴν μάχην τοῦ Τοχίνου. Ἐλαβε μέρος εἰς ὅλας τὰς συμπλοκάς. Ἐκινδύνευσεν νὰ φανευθῆ καταφρονῶν πολλάκις τὸν κίνδυνον, συχνάκις τὸ ὄνομά του ἀνέφερον ἡ ἡμερησία διάταξις, εἰκοσιπενταετῆς δὲ ὢν, ἔλαθε τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ.

Ἀνεχώρησε φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀνωτέρων του καὶ τὴν ἀγάπην τῶν συναδέλφων του.

Ἡ πλήρης δράσεως ζωὴ, τὴν ὁποίαν διῆγε, τὸν ἀπῆλλαξαν τοῦ ἐρωτικοῦ πυρετοῦ, ὁ ὁποῖος λαθραίως τὸν κατεβίβρωσκε.

Τέλος, ἐπανερχόμενος εἰς τὴν Γαλλίαν, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ μακροῦ αὐτοῦ διαπλου ἀπὸ τῶν θαλασσῶν τῆς Σινικῆς μέχρι τῆς Μεσογείου, ὁ Παῦλος ἀνεπόλει ἐν τῇ φαντασίᾳ του πάντα τὰ προσφιλῆ του πρόσωπα, ἅτινα εἶχεν ἐγκαταλείψει· ἐκεῖ μακρὰν, εἰς τὴν ὠραίαν παιδαῖα τοῦ Ὡδ. Αἴφνης τὸ μέτωπόν του συνωφρυνώθη, ἡ στέρησις εἰδήσεων πρὸ τριῶν μηνῶν ἤρχισε νὰ τὸν βασανίζῃ. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ Γαλλικὸν ταχυμεῖον συνέβαινε πολλάκις νὰ περιπίπτῃ εἰς χεῖρας τῶν Ἀναμιτῶν, ἐπανήρχετο εἰς τὰ ἡδέα αὐτοῦ ὄνειρα καὶ ἐπανάβλεπε διὰ τῆς φαντασίας του τὴν ὠραίαν του Λαύραν, ἣτις τὸν περιεπτύσσετο λέγουσα πρὸς αὐτὸν :

— Ἄχ, Παῦλε! ὁ πατὴρ μου κατεπράνθη, θὰ δύναμεθα εἰς τὸ ἐξῆς νὰγαπώμεθα πάντοτε, πάντοτε ἐλευθέρως.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Σ. Σ. Δ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΟΡΙΝΝΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ—ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘ. 10

Μόνον εις τὸ ἡμέτερον Βιβλιοπωλεῖον εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἀποκλειστικῶς αἱ ἐξῆς ἡμῶν ἐκδόσεις :

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ μετὰ εἰκόνων, ἔτος Α' Φρ. 6
» » » » Β' » 6
» » » » Γ' » 8
» » » » Δ' » 8
» » » » Ε' » 8
» » » » Σ' » 8
» » » » Ζ' » 8

ΣΗΜ. Τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα, εἶνε περιοδικῶν πρὸ ὕκταταις ἐκδιδόμενα, ἐν ᾧ ἐδημοσιεύθησαν καὶ δημοσιεύονται τὰ ὑραιότερα καὶ καὶ δραματικώτερα Μυθιστορήματα καὶ τὰ χαριέστερα διηγήματα, μεταπερασμένα καὶ πρωτότυπα. Ὁλόκληρος ἡ σειρά τῶν Ἐκλεκτῶν ἀπαρτιζομένη ἐξ 620 τυπογραφικῶν φύλλων, κοσμουμένων ὑπὸ 350 μεγάλων εἰκόνων ἐν Παρισίαις ἐξεργασμένων, ἀποτελεῖ ὀλόκληρον Μυθιστορικὴν Βιβλιοθήκην. Εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας ν' ἀποκτήσωσιν ὀλόκληρον τὴν σειράν τῶν Ἐκλεκτῶν, παραχωροῦμεν αὐτὴν ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς τιμῆς τῶν 52 φράγκων, ΔΙΑ ΜΟΝΟΝ ΦΡΑΓΚΑ 40.

ΤΑ ΔΥΟ ΔΙΚΝΑ, μυθιστορία Διμ. Ρισβούργ, τόμ. 4 Φρ. 1,60
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνυάλη . . . . . » 2 —
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, ὑπὸ Γεωρ. Βαλαβάνη . . . . . » 50
ΑΝΤΩΝΙΝΑ, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμᾶ, υἱοῦ . . . » 2 —
ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ μυθιστορία ὑπὸ Γρηγορίου Ξενοπούλου . . . . . » 2 —
ΜΙΚΟΛΑΣ ΣΙΓΑΛΟΣ, μυθιστ. ὑπὸ Γ. Ξενοπούλου » 2 —
ΤΟ ΤΡΙΑΚΟΣΙΑΔΡΑΧΜΟΝ ΕΠΑΘΛΟΝ, ὑπὸ Γρηγορίου Ξενοπούλου . . . . . » 50
ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετὰ φράσας Ι. Ἰσιδωρίδου Σκυλίτση . . . . . » 4,50
ΠΕΠΠΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ, μυθιστορία Ἰωαν. Βαλέρα, μετὰ φρ. Ἀντωνίου Φραβασίλη . . . . . » 2 —
Η ΒΡΑΖΙΛΙΑΝΗ, μυθιστ. Α. Matthey μετὰ 13 μεγάλων εἰκόνων . . . . . » 1,20
ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, μυθιστ. Καρλόου Μερουβέλ, μετὰ 28 μεγάλων εἰκόνων . . . . . » 2,80
Ο ΛΗΣΤΗΣ, μυθιστ. Ἀλεξ. Δουμᾶ, πατρός μετὰ μεγάλων εἰκόνων . . . . . » 50
ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΙΑΤΡΟΥ, μυθιστ. Ἀλεξ. Δουμᾶ, τόμος εἰς μέγα 8ον ἐξ 960 μεγ.σελίδων » 6 —
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ, μυθιστορ. Ἀλεξ. Δουμᾶ (συνέχ. τῶν Ἀπομνημονευμάτων Ἰατροῦ), τόμος εἰς μέγα 8ον ἐξ 720 μ.σελίδων » 4,50
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ, μυθ. Ἀλεξ. Δουμᾶ (συνέχ. τοῦ Περιδεραιίου τῆς Βασιλίσσης) τόμος εἰς μέγα ὄγδον, ἐξ 544 μεγάλων σελίδων . . . » 3,50
Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ, μυθ. Ἀλεξ. Δουμᾶ (συνέχ. τοῦ Ἀγγέλου Πιτοῦ) τόμος εἰς μέγα ὄγδον ἐκ 1260 μεγάλων σελίδων . . . . . » 10 —
Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ, μυθ. Ἀλεξ. Δουμᾶ (συνέχ. τῆς Κομήσσης Σαρνὺ) τόμος εἰς μέγα ὄγδον ἐκ 260 μεγάλων σελίδων . . . » 3 —

ΣΗΜ. Ἡ κατὰ φυλλάδια ἐκδοσις τῆς Κομήσσης Σαρνὺ καὶ τοῦ Ἰππότου τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου, πλησιάζει πρὸς τὸ τέλος. Ὁλόκληρος ἡ σειρά, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων, Περιδεραιίου τῆς Βασιλίσσης, Ἀγγέλου Πιτοῦ, Κομήσσης Σαρνὺ καὶ Ἰππότου τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου, θὰ τιμᾶται φρ. 27. Ὁ ἀποστέλλων ΜΟΝΟΝ ΦΡ. 20 λαμβάνη τοὺς ἦδη ἐκδοθέντας τόμους καὶ τὰ ὀλίγα ἐκδοθῆσόμενα φυλλάδια τῆς Κομήσσης Σαρνὺ καὶ τοῦ Ἰππότου τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου, μέχρι συμπληρώσεως τοῦ λαμπροῦ τούτου ἔργου τοῦ γόητος Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ, ἐν ᾧ ἐξελίσσεται ὀλόκληρος ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις.

Ἐπίσης εὐρίσκονται καὶ τὰ ἐξῆς διδακτικά:

Ο ΥΠΕΡ ΔΙΓΓΑΡΙΟΥ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ μεταγλωττισθεὶς εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς μετὰ κριτικῶν σχολίων καὶ ἐρμηνείας τῶν δυσκολωτέρων χωρίων πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν ὑπὸ Γαληνοῦ Καλημέρη . . . . . Φρ. 1,—

ΣΥΛΛΟΓΗ ΘΕΜΑΤΩΝ πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν κανόνων τῆς Γαλλικῆς Γραμματικῆς Ἰω. Καρασούσα Μέρος Β' Συντακτικὸν διὰ τὴν Γ' καὶ Δ' τάξιν τῶν Γυμνασίων, μετὰ μικροῦ Λεξιλογίου τῶν ἐν τοῖς Θέμασι λέξεων ὑπὸ Γ. Ἐμᾶρ » 1,—

ΣΥΛΛΟΓΗ ΘΕΜΑΤΩΝ πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν Γραμματικῶν Κανόνων, κατὰ τὴν Γαλλικὴν Γραμματικὴν Ι. Ε. Σωμερίτου ὑπὸ Γ. Ἐμᾶρ . . » 1 —

Σὺν τῇ αἰτήσῃ προκατάβλλεται καὶ τὸ ἀντίτιμον.

ΛΗΞΑΝΤΟΣ ΤΗΝ 31^{ΗΝ} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1891

τοῦ Ζ' ἔτους τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τοῦ τρέχοντος Η' ἔτους, ἐπίσης καὶ οἱ ὀλίγοι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τοῦ παρελθόντος.

Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. ἀνταποκριτὰς ἡμῶν, ὅσοι μέχρι τοῦδε δὲν ἀπέστειλαν τὴν ἐξώφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ των. Εἶνε καιρὸς πλέον.

Ἡ Δεσφύθυνας.

ΜΕ ΔΡΑΧΜΑΣ 2

ΔΥΝΑΤΑΙ ΤΙΣ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΗ ΤΑ

5 0 0 0 0 0 0 0

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, προηγουμένων ἐτῶν εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν, ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10.

Hebe's

Hair Restorer

Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶναι βαφή, ἀλλ' ἐπαναθίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν γροῖαν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴ οὐσίαν περιέχει· εἶναι ἀχρουν καὶ διαυγῆς ὡς τὸ ὕδωρ.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ.

Εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίννης, ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10 καὶ τιμᾶται ἐκάστη φιάλη **δραχμῆς ἑπτά.** (Διὰ τὰς ἐπαρχίας δραχ. 8).

ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

ἀναγκαινοσθέν ὀλόκληρον διὰ νέων καὶ ὄλων ἐκλεκτῶν καὶ διαφόρων εἰδῶν στοιχείων ἐκ τῶν Καταστημάτων τοῦ ρέκτου κ. ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ, τοῦ ὁποῦ τοὺς στοιχειογυτήρια διεύθυνει ὁ κάλλιστος παρ' ἡμῶν τεχνίτης κ. Μηλιᾶδης, ἀναλαμβάνει εἰς ἀνάθεσιν τυπογραφικὴν ἐργασίαν, ὑποσχόμενον ἄκραν φιλοκαλίαν καὶ πρὸ πάντων

τιμὰς συγκαταβατικὰς.